Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

29 април 2015 година*

„Извъндоговорна отговорност — Разглеждане от омбудсмана на жалба, свързана с начина на използване на списък с подходящите кандидати от конкурс на общо основание — Правомощия за разследване — Задължение за полагане на грижа — Загуба на възможност — Неимуществена вреда“

По дело T-217/11

Claire Staelen, с местожителство в Бридел (Люксембург), за която се явяват първоначално L. Levi, M. Vandenbussche и A. Blot, впоследствие F. Wies и A. Hertzog и накрая V. Olona, avocats,

ищца,

срещу

Европейския омбудсман, за когото се явява г-н G. Grill, в качеството на представител, подпомаган от D. Waelbroeck и A. Duron, avocats,

ответник,

с предмет иск за обезщетение за вредите, които ищцата твърди, че е претърпяла вследствие на разглеждането от Европейския омбудсман на жалбата ѝ относно неправилното използване на списъка с подходящите кандидати от конкурса на общо основание EUR/A/151/98, в който ищцата фигурира като успешно издържала този конкурс,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: M. Prek, председател, I. Labucka и V. Kreuschitz (докладчик), съдии,

секретар: C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 април 2014 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

I – *По фактите, предхождащи жалбата до омбудсмана*

1 На 2 март 1999 г. в *Официален вестник на Европейските общности* (ОВ C 60 A, стр. 10) е публикувано обявление относно по-специално организирането на конкурс на общо основание с изпити с цел да бъде съставен списък с подходящите кандидати за администратори с френски език (EUR/A/151/98) (наричан по-нататък „конкурсът EUR/A/151/98“). Посоченият конкурс е организиран от Парламента и от Съвета на Европейския съюз. Ищцата кандидатства в него.

2 Ищцата, г-жа Staelen, работи в Европейския парламент в качеството на служител със спомагателни функции от категория A от 11 ноември 1999 г. до 27 ноември 2000 г. Считано от последната дата, тя сключва договор за срочно нает служител и е класирана в степен A7, стъпка 3, а впоследствие — в същата степен, стъпка 4. Договорът ѝ с Парламента изтича на 26 ноември 2003 г. След тази дата тя е безработна.

3 На 8 и 9 юни 2000 г. ищцата участва в писмените изпити от конкурса EUR/A/151/98.

4 На 26 октомври 2000 г. председателят на конкурсната комисия за конкурс EUR/A/151/98 уведомява ищцата, че не е допусната до следващите изпити от конкурса, тъй като е получила само 17 точки на писмения изпит, за който се изисквал минимум от 20 точки. На 12 януари 2001 г. е съставен списъкът с подходящите кандидати от този конкурс.

5 На 30 януари 2001 г., след като жалбата, подадена от нея по административен ред, е отхвърлена, ищцата обжалва решението от 26 октомври 2000 г. пред Общия съд.

6 На 5 март 2003 г. Общият съд отменя решението на конкурсната комисия за конкурс EUR/A/151/98 от 26 октомври 2000 г., с което ищцата не се допуска до изпитите, следващи писмения изпит (решение от 5 март 2003 г., Staelen/Парламент, T-24/01, RecFP, EUT:2003:52).

7 На 22 март 2004 г. в изпълнение на решение Staelen/Parlement, посочено в т. 6 по-горе (EUT:2003:52), Парламентът организира устни изпити, в които ищцата участва като единствен кандидат.

8 На 22 юли 2004 г. ищцата подава жалба по административен ред, за да получи резултатите от своето участие в конкурса EUR/A/151/98.

9 На 18 август 2004 г. Парламентът я уведомява, че името ѝ не е включено в списъка с подходящите кандидати, тъй като общият брой получени от нея точки е по-малък от броя точки, получени от кандидата, класиран на последно място в списъка с подходящите кандидати.

10 На 19 януари 2005 г., след като подадената по административен ред жалба е отхвърлена, ищцата подава жалба за отмяна и искане за обезщетение пред Общия съд срещу решението от 18 август 2004 г.

11 На 19 май 2005 г. Парламентът уведомява ищцата, че е решил да включи името ѝ в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 и че посоченият списък е валиден до 1 юни 2007 г.

12 С определение от 18 октомври 2006 г., Staelen/Парламент (T-32/05, EU:T:2006:328) Общият съд постановява, че вече няма основание да се произнася по подадената на 19 януари 2005 г. жалба за отмяна, и отхвърля искането за обезщетение.

13 Тъй като не получава предложение за назначение, ищцата пише до редица институции на Европейския съюз, по-специално до Парламента и до Икономическия и социален комитет, за да търси работа. Всички тези искания са отхвърлени.

II – *По жалбата до омбудсмана*

14 На 14 ноември 2006 г. ищцата подава жалба до омбудсмана за лошото администриране от Парламента на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 (наричана по-нататък „жалбата“).

15 На 30 януари 2007 г. омбудсманът уведомява ищцата, че жалбата ще бъде разгледана и че до Парламента е отправено искане за становище относно, от една страна, начина, по който е използвал досието на ищцата след включването на името ѝ в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, и от друга страна, искането на ищцата да бъде третирана справедливо с оглед на заемането на свободни длъжности в институциите на Съюза.

16 На 20 март 2007 г. Парламентът предава на омбудсмана поисканото становище.

17 На 3 май 2007 г. омбудсманът уведомява Парламента, че намира за необходимо да прегледа неговите преписки по-специално за да изясни дали и как другите институции на Съюза са били уведомени за решението на Парламента да включи името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98.

18 На 11 май 2007 г. ищцата предоставя на омбудсмана своите съображения по становището на Парламента относно жалбата.

19 На 15 май 2007 г. ищцата отправя към Парламента искане за продължаване на валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98. Същия ден копие от това искане е предадено на омбудсмана. На същата дата службите на омбудсмана извършват проверка на преписките на Парламента. В тези преписки се съдържат осем поверителни документа.

20 На 16 май 2007 г. омбудсманът съставя „доклад за проверка на преписките от Европейския омбудсман“ (наричан по-нататък „докладът за проверката“). В този доклад се посочва, че представителите на омбудсмана са получили копия от осемте поверителни документа, един от които е описан по следния начин: „Така наречен „pooling“ документ [„обединителен“ документ], разпространен от Европейската служба за подбор на персонал [EPSO], в който се посочва броят на оставащите кандидати в списъците с подходящите кандидати от конкурсите, организирани от различните институции на [Съюза]“.

21 На 24 май 2007 г. омбудсманът предава доклада за проверката на ищцата и на Парламента.

22 С писмо от 24 май 2007 г., копие от което е предадено същия ден на ищцата, омбудсманът предлага на Парламента да продължи валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, така че да осигури възможност за доброволно уреждане, в случай че бъде установено лошо администриране. На 31 май 2007 г. Парламентът уведомява омбудсмана, че е продължил валидността на посочения списък до 31 август 2007 г. На 6 юни 2007 г. ищцата е уведомена, че генералният секретар на Парламента е поискал започването на процедурата по

продължаване на валидността на този списък до 31 август 2007 г. На 17 юли 2007 г. Парламентът уведомява ищцата, че е решил да продължи валидността на посочения списък до 31 август 2007 г.

23 На 28 август 2007 г. ищцата изпраща до омбудсмана електронно писмо, в което посочва, че валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, в който фигурира нейното име, е продължена само с три месеца, докато срокът на валидност на посочения списък с подходящите кандидати е бил по-дълъг за първоначално включените в него успешно издържали конкурса лица. С електронно писмо от 29 август 2007 г. омбудсманът отговаря на писмото на ищцата.

24 На 15 октомври 2007 г. Парламентът уведомява ищцата, че ако тя желае, нейното досие за кандидатстване ще бъде запазено в продължение на две години и половина след изтичането на валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98. На 19 октомври 2007 г. ищцата отговаря, че фактът, че валидността на посочения списък е продължена само с три месеца, потвърждава, че тя е дискриминирана.

25 На 22 октомври 2007 г. омбудсманът предоставя на ищцата своето решение по жалбата (наричано по-нататък „решението от 22 октомври 2007 г.“). В него омбудсманът заключава, че липсва лошо администриране от страна на Парламента. В подкрепа на това заключение той посочва по-специално, че благодарение на осъществената на 15 май 2007 г. проверка на преписките на Парламента било доказано, че от май 2005 г. Парламентът е наемал на работа само администратори с френски език, специализирани в конкретни области. Той посочва още, че въпросната проверка е установила, че кандидатурата на ищцата е била предоставена на всички генерални дирекции (ГД) в Парламента (вж. точка 2.4 от посоченото решение). По-нататък той уточнява следното: „проверката [е] потвърдила вече посоченото от Парламента в неговото становище, а именно че списъкът с подходящите кандидати [от конкурса EUR/A/151/98], в който се посочва, че [ищцата] е на разположение, е бил предоставен на други институции [на Съюза]“, а „проверката също така [е] потвърдила, че нейната автобиография е била изпратена в службата, поискала информация за нея, а именно Съветът“ (вж. точка 2.5 от това решение). Накрая, що се отнася до продължаването на валидността на посочения списък, той отбелязва, че се касае за аспект, по който компетентната администрация има право на преценка, и поздравява Парламента за неговата готовност да продължи валидността на този списък (вж. точка 2.6 от същото решение).

III – *По разследването по собствена инициатива на омбудсмана*

26 След решението от 22 октомври 2007 г. ищцата изпраща до омбудсмана няколко писма, в които посочва грешки, допуснати от него във връзка с прекратяването на разследването му по списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, и липсата на официално публикуване и междуинституционално разпространяване на този списък (вж. по-специално писмата от 24 януари, 14 юли и 1 август 2008 г.). Ищцата иска от омбудсмана да възобнови разследването на тези основания. В отговорите си от 1 и 21 юли, както и от 1 октомври 2008 г. омбудсманът потвърждава заключенията, до които е стигнал в решението си от 22 октомври 2007 г. С писмо от 8 октомври 2008 г. ищцата прекратява тази размяна на писма, като забранява на омбудсмана да ѝ пише повече.

27 На 5 ноември 2009 г. г-жа P., член на Парламента, се свързва с омбудсмана по молба на ищцата, за да поиска от него да преразгледа решението от 22 октомври 2007 г. На 4 март 2010 г. г-жа P. изпраща напомнително писмо на омбудсмана.

28 На 10 март 2010 г. омбудсманът отговаря на писмата на г-жа P., като се извинява за късния си отговор и потвърждава своето заключение за липса на лошо администриране от страна на Парламента при разглеждането на жалбата. По-специално той отново потвърждава, че както е установила проверката му, въпросният списък с подходящите кандидати е бил предоставен на други институции на Съюза и че решението на органа по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) относно датата на изтичане на валидността на списък с подходящи кандидати спадало към правото на преценка на последния.

29 На 14 април 2010 г. г-жа P. се свързва с омбудсмана и иска от него становище по съдържанието на писмо от 17 март 2010 г., изпратено до нея от г-н W., пенсионирано длъжностно лице в Парламента и бивш колега на ищцата, като прилага копие от него. Посоченото писмо съдържа въпроси по разследването на омбудсмана и различни обвинения срещу него.

30 В писмо от 1 юни 2010 г. г-жа P. обвинява омбудсмана, че е допуснал определени грешки, като например, че е изопачил фактите, твърдейки, че списъкът с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, в който фигурира името на ищцата, е бил предоставен на други институции. Освен това тя подчертава, че ищцата е претърпяла значителна вреда вследствие на поведението на омбудсмана и че следователно тя очаква от него конкретни предложения за поправянето на тази вреда.

31 На 11 юни 2010 г. омбудсманът отговаря на писмото на г-жа P., като се извинява за късния си отговор и отбелязва, че съдържанието на писмата от 14 април и от 1 юни 2010 г. ще бъде бързо и грижливо проверено, че случаят е възложен на друг служител и че той ще я информира за заключенията от този преглед преди края на юни 2010 г.

32 На 29 юни 2010 г. омбудсманът уведомява г-жа P. за заключенията от своя преглед на писмата на последната от 14 април и от 1 юни 2010 г. На първо място, той признава, че първото изречение от точка 2.5 от неговото решение съдържа грешка, доколкото съобщава как „Парламентът вече е посочил в своето становище“, че списъкът с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, в който фигурира името на ищцата, е бил предоставен на други институции на Съюза. Той поднася извиненията си в това отношение на ищцата и на г-жа P. На второ място, той обяснява, че неговото заключение, съгласно което въпросният списък, в който е посочено, че ищцата е на разположение, е предоставен на другите институции на Съюза, се основава на така наречения „обединителен“ документ. Той изразява съжаление, че не е изтъкнал достатъчно ясно този факт по-рано. Освен това той признава, че в този документ не се уточнява датата, на която Парламентът е предал въпросните сведения на EPSO или на другите институции, независимо че хронологията на фактите е от основно значение с оглед на изтичането на валидността на този списък с подходящите кандидати на 1 юни 2007 г. Той посочва, че поради това е решил да започне разследване по собствена инициатива, за да провери дали не е имало случай на лошо администриране от страна на Парламента.

33 С писмо от същия ден омбудсманът уведомява Парламента за съдържащата се в точка 2.5 от решението от 22 октомври 2007 г. грешка, за своята поправка и за решението си да започне разследване по собствена инициатива, за да провери дали е бил налице случай на лошо администриране от страна на последния при преценката на положението на ищцата. В тази връзка той иска от Парламента становище и допълнителна информация по редица точки. Така той иска Парламентът да уточни по какъв начин е уведомил EPSO, Съвета и другите институции и органи на Съюза за факта, че името на ищцата е било включено в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, да обясни поради каква причина не е отговорил на искането на ищцата от 15 май 2007 г. за продължаване на валидността на посочения списък, да уточни дали се е консултирал със Съвета, преди да реши дали е уместно да се продължи валидността на този списък, и в обратния случай, да посочи поради какви причини не го е направил, а също така да изрази становище по факта, че името на ищцата е

било включено в същия списък само в продължение на две години и три месеца, докато имената на другите кандидати са фигурирали в него в продължение на близо шест години и половина.

34 На 5 юли 2010 г. омбудсманът се среща с г-жа P. На тази среща г-жа P. му предава копие от писмо, изпратено до нея на 30 юни 2010 г. от г-н W., в което последният отбелязва, че ищцата е изгубила всякакво доверие в способността на омбудсмана да води обективна процедура и че при тези условия той трябвало незабавно да прекрати своето разследване. Същия ден се провежда среща между служителя на омбудсмана, на който е възложена преписката, и г-н W., по време на която последният потвърждава, че ищцата подозира наличие на тайно споразумение между омбудсмана и Парламента.

35 На 12 юли 2010 г. г-н W. уведомява омбудсмана, че ищцата възразява срещу новото разследване поради подозрения за тайно споразумение между него и Парламента. На омбудсмана е предоставено копие от документ, съдържащ подробните разсъждения на ищцата във връзка с ново разследване. В посочения документ тя изтъква, че евентуалното ѝ съгласие за такова разследване зависи от отговорите, които омбудсманът ще даде на нейните подозрения.

36 С писмо от 19 юли 2010 г. до г-н W. омбудсманът отговаря на въпросите, поставени в документа, съдържащ подробните разсъждения на ищцата във връзка с ново разследване. Той я уверява, че няма никакво тайно споразумение и че би се радвал ищцата да се съгласи разследването по собствена инициатива да продължи.

37 На 26 юли 2010 г. г-н W. отговаря, че той и ищцата повтарят и разширяват изказаните по-рано обвинения. Той уточнява, че ищцата поддържа възражението си срещу новото разследване на омбудсмана.

38 На 8 септември 2010 г. омбудсманът отговаря на писмото на г-н W. от 26 юли 2010 г., като посочва по-специално, че е безполезно да се отговаря на всеки от изтъкнатите от г-н W. и от ищцата доводи, след като последните изглеждат решени да представят оплакванията си пред други органи.

39 На 15 ноември 2010 г. Парламентът представя становище в отговор на въпросите, поставени му от омбудсмана в неговото писмо от 29 юни 2010 г. В своето становище той посочва, че в съответствие с приложимата политика в тази област всички данни, свързани с ищцата, са унищожени две години и половина след изтичането на валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, а именно през март 2010 г. Поради това той не може да документира отговорите си, както обикновено прави, и трябва да разчита на спомените на своите длъжностни лица, работили на времето по случая. В отговор на въпросите на омбудсмана той потвърждава по-специално, че EPSO, Съветът и другите институции и органи на Съюза са били уведомени своевременно за факта, че името на ищцата е било включено в посочения списък, проведена е консултация със Съвета преди продължаването на валидността на този списък, а потенциално заинтересованите институции са разполагали с по-дълъг срок, за да се свържат с ищцата, отколкото този, с който са разполагали за другите кандидати, включени в същия списък.

40 На 22 ноември 2010 г. омбудсманът задава нови въпроси на Парламента и уведомява за това г-жа P. с писмо от същия ден, копие от което е предадено на ищцата. В това писмо той също така посочва, че ако ищцата продължава да се противопоставя на разследването по собствена инициатива, той ще ограничи своя анализ до сведенията, с които вече разполага, както и до тези, които Парламентът предстои да му предостави.

41 В отговора си от 24 януари 2011 г. на новите въпроси на омбудсмана Парламентът твърди, че досието на ищцата е изцяло унищожено и че следователно той вече не разполага с писмата или електронните писма, с които е уведомил другите институции и органи на Съюза за факта, че името на ищцата е било включено в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98.

42 На 31 март 2011 г. омбудсманът произнася своето решение, с което приключва разследването по собствена инициатива (наричано по-нататък „решението от 31 март 2011 г.“). В това решение той заключава, че няма случай на лошо администриране от страна на Парламента, що се отнася до разглеждането на писмото на ищцата от 15 май 2007 г. и до срока, през който името на ищцата фигурира в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98. Той заключава също така, че няма основания за продължаване на текущите разследвания, като се има предвид противопоставянето на ищцата и липсата на значим обществен интерес в случая.

Производство и искания на страните

43 На 20 април 2011 г. ищцата подава настоящия иск за обезщетение в секретариата на Общия съд.

44 Ищцата моли Общия съд:

— да осъди омбудсмана да ѝ заплати сумата от 559 382,13 EUR като обезщетение за имуществените вреди за минало време, ведно с лихвите за забава, изчислени при лихвения процент на Европейската централна банка, увеличен с два пункта,

— да осъди омбудсмана да внесе в общностната пенсионна схема вноските за пенсия в нейна полза, съответстващи на основните възнаграждения, изчислени за периода от юни 2005 г. до април 2011 г., а именно въз основа на обща сума от 482 225,97 EUR,

— да осъди омбудсмана да заплаща на ищцата месечно, считано от май 2011 г. до март 2026 г., нетните суми, съответстващи на заплатите, установени за длъжностните лица от функционална група AD, започващи от степен AD 9, стъпка 2, втора година, и като се има предвид нормална кариера на длъжностно лице от същата степен, както и съответни вноски в пенсионната схема в полза на ищцата, а също така и вноските в схемата за здравно осигуряване,

— да осъди омбудсмана да ѝ заплати сумата от 50 000 EUR като обезщетение за претърпените неимуществени вреди,

— да осъди омбудсмана да заплати съдебните разноски.

45 Омбудсманът моли Общия съд:

— да отхвърли иска;

— да осъди ищцата да заплати съдебните разноски.

46 В своята реплика ищцата моли Общия съд да разпореди следните процесуално-организационни действия и действия по събиране на доказателства:

— представяне от омбудсмана на съдържащите се в преписката по проверката документи и на писмата от 24 май и от 31 май 2007 г. относно продължаването на валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, в който е включено нейното име,

— явяване на г-н Диамандурос, Европейски омбудсман към момента на подаване на иска,

— изслушване на г-жа A. и на г-жа B. от службите на омбудсмана, както и на г-н C., г-жа P., г-жа H. и г-н S. от службите на Парламента, за изясняване на съдържанието на преписките, предоставени от служителите на Парламента на представителите на омбудсмана при проверката от 15 май 2007 г.

47 С писмо от 25 април 2012 г. ищцата моли Общия съд за разрешение да представи в настоящото дело документите, получени в рамките на дело F-9/12, Staelen/Парламент, висящо пред Съда на публичната служба, като нови доказателствени искания. Това искане е уважено с решение от 23 май 2012 г. на председателя на първи състав. С решение на последния от 19 юни 2012 г. посочените в това искане документи и писмото от 6 юни 2012 г., придружаващо тяхното предаване, са включени в преписката, с изключение на писмената защита на Парламента по дело F-9/12.

48 На 23 октомври 2012 г. ищцата моли Общия съд да прикани Парламента и омбудсмана да представят две електронни писма относно предаването на Парламента на копия от някои документи, с които разполага омбудсманът след своята проверка от май 2007 г. В отговор на това искане омбудсманът представя двете електронни писма в секретариата на Общия съд. С решение на председателя на първи състав от 21 ноември 2012 г. тези електронни писма са включени в преписката.

49 С писмо от 19 декември 2012 г. ищцата внася в секретариата на Общия съд нови доказателствени искания и искане за предприемане на процесуално-организационни действия, като се позовава на последните развития по дело F-9/12. С решение на председателя на първи състав от 24 януари 2013 г. това писмо и приложенията към него са включени в преписката по делото.

50 На 11 юли 2013 г. Съдът на публичната служба постановява своето решение по дело F-9/12, в което осъжда Парламента, от една страна, да възстанови имуществената вреда, оценена ex aequo et bono на 10 000 EUR, претърпяна от ищцата вследствие загубата на ползата от нейното включване в списъка с подходящите кандидати поради поведението на Парламента, и от друга страна, да поправи неимуществената вреда, претърпяна от ищцата, определена ex aequo et bono на 5 000 EUR (решение от 11 юли 2013 г., CC/Парламент, F-9/12, СбПС, EU:F:2013:116, т. 124 и 128).

51 След промяна на съставите на Общия съд с решение от 17 септември 2013 г. (ОВ C-313, стр. 2) съдията докладчик е включен в четвърти състав, на който поради това е разпределено настоящото дело.

52 На 28 август 2013 г. ищцата подава жалба срещу решение CC/Парламент, точка 50 по-горе (EU:F:2013:116) (вж. дело T-457/13 P).

53 На 6 ноември 2013 г. ищцата отправя искане, в рамките на мерки за събиране на доказателства, за явяването на г-жа O'Райли, наследила г-н Диамандурос на длъжността Европейски омбудсман, с мотива че е важно да се узнае нейната позиция по повод на допуснатите от предшественика ѝ грешки и до каква степен тя ги приема или се обявява срещу тях.

54 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (четвърти състав) решава да прикани страните да отговорят на някои писмени въпроси и да започне устната фаза на производството. Страните отговарят на посочените писмени въпроси в определения срок. Освен това устните състезания и отговорите на страните на въпросите, поставени устно от Общия съд, са изслушани в съдебното заседание от 9 април 2014 г.

От правна страна

I – *По допустимостта*

55 В самото начало Общият съд припомня, че съгласно член 268 и член 340, втора алинея ДФЕС той е компетентен да разглежда иск за обезщетение срещу омбудсмана (решения от 23 март 2004 г., Омбудсман/Lamberts, C-234/02 P, Rec, EU:C:2004:174, от 10 април 2002 г., Lamberts/Омбудсман, T-209/00, Rec, EU:T:2002:94, т. 52 и от 24 септември 2008 г., M/Омбудсман, T-412/05, EU:T:2008:397, т. 39).

56 Омбудсманът обаче изразява съмнения относно правния интерес на ищцата, тъй като в настоящия иск тя атакува недостатъчния обхват на разследването по собствена инициатива, макар същевременно остро да му се е противопоставяла. Освен това омбудсманът отбелязва, че не е взето никакво окончателно решение по въпроса кога и как Парламентът е уведомил другите институции, органи, служби и агенции за факта, че името на ищцата е било вписано в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98. Той смята, че все още би могъл да възобнови своето разследване в това отношение. Следователно настоящият иск му изглежда преждевременен.

57 Ищцата смята, че има правен интерес, тъй като двете водени от омбудсмана разследвания приключват с решения, които установяват, че липсва случай на лошо администриране от страна на Парламента.

58 Според Общия съд фактът, че ищцата се е противопоставила на разследването по собствена инициатива на омбудсмана, не позволява да се постави под въпрос нейният правен интерес в случая. Дори и посоченото разследване да е осъществено без нейното съгласие и подкрепа, ищцата има правен интерес да подаде иск за поправяне на вредата, която твърди, че е претърпяла след или в рамките на това разследване, като въпросът за нейното поведение по отношение на същото разследване в случая не може да повлияе върху преценката на допустимостта на иска.

59 Освен това, уместно е да се припомни, че искът за обезщетение е въведен с ДФЕС като самостоятелно правно средство за защита с особена функция в рамките на системата от правни средства за защита и е подчинено на условия за упражняване, установени с оглед на особения му предмет (решение от 28 април 1971 г., Lütticke/Комисия, 4/69, Rec, EU:C:1971:40, т. 6 и определение от 21 юни 1993 г., Van Parijs и др./Съвет и Комисия, C-257/93, Rec, EU:C:1993:249, т. 14). Докато жалбите за отмяна и исковете за установяване на неправомерно бездействие имат за цел да санкционират незаконосъобразността на правнообвързващ акт или на липсата на такъв акт, то искът за обезщетение има за предмет поправяне на вредата, причинена с акт, бил той правно обвързващ или не, или от поведение, за които отговорност носи институция или орган на Общността (вж. в този смисъл решения от 10 юли 1985 г., CMC и др./Комисия, 118/83, Rec, EU:C:1985:308, т. 29—31, от 15 септември 1994 г., KYDEP/Съвет и Комисия, C-146/91, Rec, EU:C:1994:329, т. 26 и от 15 юни 1999 г., Ismeri Europa/Сметна палата, T-277/97, Rec, EU:T:1999:124, т. 61).

60 Следователно допустимостта на настоящия иск за обезщетение не може да бъде засегната от факта, че омбудсманът още не е приел окончателно решение, що се отнася до някои аспекти, които са предмет на неговото разследване по собствена инициатива.

61 Ето защо искът следва да се обяви за допустим.

II – *По същество*

А– *Въведение*

62 Ищцата твърди, че в случая са налице необходимите условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза. Що се отнася до незаконосъобразността на поведението на омбудсмана, ищцата привежда четири основания в подкрепа на своя иск.

63 С първото основание ищцата упреква омбудсмана, че е нарушил член 3, параграф 1 от Решение 94/262/ЕОВС, ЕО, Евратом на Европейския парламент от 9 март 1994 година относно правилата и общите условия за изпълнението на функциите на омбудсмана (ОВ L 113, 1994 г., стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 132) и членове 5 и 9.2 от разпоредбите за прилагане, приети от омбудсмана в приложение на член 14 от Решение 94/262 (наричани по-нататък „разпоредбите за прилагане“), тъй като по повод жалбата и в разследването по собствена инициатива не е извършил всички необходими проучвания, за да установи дали има случай на лошо администриране от страна на Парламента при използването на нейното досие.

64 С второто основание ищцата изтъква, че при разглеждането на основателността на жалбата и след това омбудсманът е допуснал редица явни грешки в преценката от естество да я увредят.

65 С третото основание ищцата посочва, че при разглеждането на жалбата и след това омбудсманът не е бил безпристрастен, не е проявил добросъвестност, обективност и независимост и е злоупотребил с власт.

66 С четвъртото основание ищцата изтъква, че в рамките на разследванията, предприети от него след жалбата, омбудсманът е нарушил принципа за полагане на грижа и принципа на добра администрация, спазването на разумен срок, членове 14 и 17 от Европейския кодекс за добри практики на администрацията, приет след резолюция на Европейския парламент от 6 септември 2001 г. (ОВ C 72, стр. 331, наричан по-нататък „кодексът за добри практики“), и член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

67 Омбудсманът оспорва всяко от тези четири основания и смята, че искът на ищцата следва да се отхвърли като неоснователен.

Б– *По съдебната практика в областта на ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза*

68 Съгласно постоянната съдебна практика, за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза за неправомерно поведение на неговите органи по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС, трябва да са изпълнени определени кумулативни условия, а именно неправомерност на поведението, в което се упреква институцията, наличие на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (вж. в този смисъл решения от 29 септември 1982 г., Oleifici Mediterranei/ЕИО, 26/81, Rec, EU:C:1982:318, т. 16, от 9 ноември 2006 г., Agraz и др./Комисия, C-243/05 P, Rec, EU:C:2006:708, т. 26 и от 2 март 2010 г., Arcelor/Парламент и Съвет, T-16/04, Сб., EU:T:2010:54, т. 139 и цитираната съдебна практика).

69 Като се има предвид кумулативният характер на тези условия, искът трябва да се отхвърли изцяло, когато само едно от тези условия не е спазено (вж. решение Arcelor/Парламент и Съвет, т. 68 по-горе, EU:T:2010:54, т. 140 и цитираната съдебна практика).

70 Що се отнася до условието относно неправомерното поведение на институция, изисква се да е установено достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти (решение от 4 юли 2000 г., Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Rec, EU:C:2000:361, т. 42 и 43 и от 9 септември 2008 г., FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, Rec, EU:C:2008:476, т. 173). Така само грешка на институция, която води до такова достатъчно съществено нарушение, може да ангажира отговорността на Съюза.

71 Що се отнася до изискването нарушението на правна норма да бъде достатъчно съществено, решаващият критерий, който позволява да се смята, че то е изпълнено, е критерият за явното и сериозно нарушение от съответната институция на наложените на нейното право на преценка предели. Само когато тази институция има значително ограничено право на преценка и дори няма такова, самото нарушение на правото на Съюза може да бъде достатъчно, за да се установи съществуването на достатъчно сериозно нарушение (вж. решения от 10 декември 2002 г., Комисия/Camar и Tico, C-312/00 P, Rec, EU:C:2002:736, т. 54 и цитираната съдебна практика и Arcelor/Парламент и Съвет, т. 68 по-горе, EU:T:2010:54, т. 141 и цитираната съдебна практика). Следователно свободата на преценка, с която въпросната институция разполага, играе определяща роля, за да се установи дали е налице такова достатъчно съществено нарушение (вж. в този смисъл решение от 12 юли 2005 г., Комисия/CEVA и Pfizer, C-198/03 P, Rec, EU:C:2005:445, т. 66 и цитираната съдебна практика).

72 Така, когато омбудсманът разполага със свобода на преценка, само явното и сериозно нарушение на наложените на неговото право на преценка предели може да съставлява достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза, което може да ангажира отговорността на Съюза. За сметка на това, когато при изпълнението на служебните си задължения омбудсманът разполага само със значително ограничена свобода на преценка или дори не разполага с такава, самото неспазване на правото на Съюза може да бъде достатъчно, за да се установи наличието на съществено нарушение (вж. в този смисъл решение M/Омбудсман, т. 55 по-горе, EU:T:2008:397, т. 143).

73 Що се отнася до изискването, съгласно което правната норма трябва да има за цел предоставянето на права на частноправните субекти, от съдебната практика следва, че това изискване е изпълнено, когато посочената норма поражда предимство, което може да бъде квалифицирано като придобито право, функцията ѝ е да защитава интересите на частноправните субекти или им предоставя права, чието съдържание може да бъде установено в достатъчна степен (вж. решение от 19 октомври 2005 г., Cofradía de pescadores „San Pedro de Bermeo“ и др./Съвет, T-415/03, Rec, EU:T:2005:365, т. 86 и цитираната съдебна практика). Освен това от съдебната практика е видно, че това условие е изпълнено, когато нарушената правна норма, която визира главно интереси от общ характер, осигурява едновременно с това и защитата на индивидуалните интереси на съответните лица (вж. решение от 16 май 2013 г., Gap granen & producten/Комисия, T-437/10, EU:T:2013:248, т. 22 и цитираната съдебна практика).

74 В конкретния случай следователно е важно да се провери дали омбудсманът е действал незаконосъобразно при разглеждането на жалбата на ищцата и при последвалото разследване по собствена инициатива. Ако омбудсманът е действал незаконосъобразно, важно е да се провери дали тези действия са довели до достатъчно съществено нарушение на правни норми, които имат за цел да се предоставят права на частноправни субекти.

B– *По твърдените незаконосъобразни действия*

1. По незаконосъобразните действия, които представляват нарушения на член 3, параграф 1 от Решение 94/262, членове 5 и 9.2 от разпоредбите за прилагане, на принципа за полагане на грижа и на принципа на добра администрация

а) Предварителни бележки

75 В рамките на първото основание ищцата твърди, че омбудсманът е нарушил член 3, параграф 1 от Решение 94/262 и членове 5 и 9.2 от разпоредбите за прилагане с това, че при разглеждането на жалбата и в своето разследване по собствена инициатива не е провел всички необходими проучвания за откриване и изясняване на случаите на лошо администриране, които тя посочва. В рамките на първото твърдение за нарушение от четвъртото основание тя изтъква нарушение на принципа за полагане на грижа и принципа на добра администрация със същите мотиви. Тези твърдения за нарушения следва да се разгледат заедно.

76 На първо място, следва да се отбележи, че както Съдът вече е постановил, омбудсманът разполага с широка свобода на преценка по отношение на основателността на жалбите и последващите действия по тях и в този контекст няма никакво задължение за постигане на резултат (вж. в този смисъл решения Омбудсман/Lamberts, т. 55 по-горе, EU:C:2004:174, т. 50 и 52 и M/Омбудсман, т. 55 по-горе, EU:T:2008:397, т. 143). Следователно, що се отнася до основателността на жалбите и последващите действия по тях, само явното и сериозно нарушение на границите на неговото право на преценка може да съставлява достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза, което да ангажира отговорността на Съюза. Същото е валидно, когато омбудсманът преценява наличието на случаи на лошо администриране, по които е извършил разследване по собствена инициатива.

77 Освен това, що се отнася до упражняването на правомощията на омбудсмана да извършва разследвания, уместно е да се припомни, че от член 3, параграф 1 от Решение 94/262 е видно, че омбудсманът, въз основа на подадена жалба или по собствена инициатива, извършва всички разследвания, „които счита за обосновани“, с оглед изясняването на предполагаемо лошо администриране от страна на институции и органи на Съюза. Член 4.1 от разпоредбите за прилагане предвижда, че омбудсманът решава дали са налице достатъчно основания, които да обосновават извършването на разследването по допустима жалба. Освен това член 5 от посочените разпоредби определя правомощията за извършване на разследвания, с които разполага омбудсманът, като посочва, че омбудсманът „може“ по-специално да поиска от институциите и органите на Съюза да предоставят сведения или да проучи преписката на съответната институция или органи. Съгласно член 9.2 от тези разпоредби омбудсманът разполага със същите правомощия за разследване, що се отнася до разследванията по негова собствена инициатива.

78 Така съгласно член 3, параграф 1 от Решение 94/262 и членове 5 и 9.2 от разпоредбите за прилагане омбудсманът разполага и със свобода на преценка относно започването и обхвата на разследванията, които трябва да се извършат, както и относно инструментите за проучване, които да се използват при разглеждането на жалба или в рамките на разследване по негова собствена инициатива.

79 От това следва, с оглед на посочената в точка 70 и сл. по-горе съдебна практика, че само явно и сериозно неспазване на границите на неговото правомощие да извършва разследвания, възложено му с член 3, параграф 1 от Решение 94/262 и с членове 4.1, 5 и 9.2 от разпоредбите за прилагане, може да съставлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, което да ангажира отговорността на Съюза.

80 Омбудсманът обаче следва да упражнява своето право на преценка в областта на разследванията при спазване на нормите от по-висок ранг от правото на Съюза.

81 Член 41, параграф 1 от Хартата на основните права, който утвърждава правото на добра администрация, предвижда, че всеки има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок. В член 41, параграф 2 от посочената харта се уточнява, че това право включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушвано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него, правото на достъп на всяко лице до документите, които се отнасят до него, като се зачитат легитимните интереси, свързани с поверителността и професионалната и служебна тайна, и задължението на администрацията да мотивира своите решения.

82 Изразът „по-специално“ в последната разпоредба посочва, че правото на добра администрация не се ограничава до трите посочени по-горе гаранции. Това е видно и от разясненията относно Хартата на основните права (ОВ C 303, 2007 г., стр. 17), в които се уточнява, че член 41 се основава на съществуването на Съюза като правова общност, чиито характеристики са развити в съдебната практика, която е утвърдила добрата администрация като общ принцип на правото.

83 Разясненията относно Хартата на основните права се позовават по-специално на съдебната практика, съгласно която, когато дадена институция на Съюза разполага с широко право на преценка, контролът дали са спазени гаранциите, предоставени от правния ред на Съюза в административните процедури, е от основополагащо значение. Сред тези гаранции попада по-конкретно спазването на принципа за полагане на грижа, а именно задължението на компетентната институция да разгледа внимателно и безпристрастно всички материали, относими към случая (вж. в този смисъл решения от 21 ноември 1991 г., Technische Universität München, C-269/90, Rec, EU:C:1991:438, т. 14, от 6 ноември 2008 г., Нидерландия/Комисия, C-405/07 P, Сб., EU:C:2008:613, т. 56 и от 9 септември 2011 г., Dow AgroSciences и др./Комисия, T-475/07, Сб., EU:T:2011:445, т. 154).

84 В това отношение е важно да се подчертае, че спазването на задължението на компетентната институция да събере надлежно фактическите данни, необходими за упражняването на нейното широко право на преценка, както и упражняването на контрол върху нея от страна на съда на Съюза са от още по-голямо значение, тъй като упражняването на посоченото право на преценка подлежи само на ограничен по отношение на въпросите по същество съдебен контрол, който се свежда до търсенето на явна грешка. Така задължението на компетентната институция да разгледа внимателно и безпристрастно всички относими към случая материали, представлява задължителна предпоставка, за да може съдът на Съюза да провери дали са налице обстоятелствата от фактическа и правна страна, от които зависи упражняването на това широко право на преценка (вж. в този смисъл решения от 15 октомври 2009 г., Enviro Tech (Europe), C-425/08, Сб., EU:C:2009:635, т. 47 и 62, от 11 септември 2002 г., Pfizer Animal Health/Съвет, T-13/99, Rec, EU:T:2002:209, т. 166 и 171 и от 16 септември 2013 г., ATC и др./Комисия, T-333/10, Сб., EU:T:2013:451, т. 84).

85 Следователно свободата на преценка, предоставена на омбудсмана с Решение 94/262 и с разпоредбите за прилагане по отношение на действията по разследване, които трябва да предприеме при изпълнението на своята задача, не го освобождава от спазването на принципа за полагане на грижа. От това следва, че макар омбудсманът да може да вземе свободно решение да започне разследване и в случай че реши да го направи, може да предприеме всички действия по разследване, които смята за обосновани, той все пак следва да се увери, че след тези действия по разследване ще е в състояние да разгледа внимателно и безпристрастно всички относими материали, за да вземе решение за основателността на твърдение, свързано със случай на лошо администриране, и за евентуалните действия, които трябва да бъдат предприети по това твърдение (вж. по аналогия със задължението на Комисията да проучи

дадена жалба, решение от 17 май 2001 г., IECC/Комисия, C-450/98 P, Rec, EU:C:2001:276, т. 57). Спазването на принципа на полагане на грижа от омбудсмана при упражняването на неговите правомощия е от още по-голямо значение, тъй като именно на него член 228, параграф 1 ДФЕС и член 3, параграф 1 от Решение 94/262 възлагат задачата да открива и да преустановява случаите на лошо администриране в името на общия интерес и в интерес на засегнатия гражданин.

86 При това положение омбудсманът не разполага със свобода на преценка дали да спази принципа за полагане на грижа в конкретен случай. Следователно самото нарушение на принципа за полагане на грижа е достатъчно, за да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 70 по-горе (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2007 г., Schneider Electric/Комисия, T-351/03, Сб., EU:T:2007:212, т.117 и 118).

87 Следва обаче да се подчертае още, че не всяка допусната от омбудсмана нередност съставлява нарушение на принципа за полагане на грижа, определен в точка 83 по-горе. Само нередност, допусната от омбудсмана при упражняването на неговите правомощия за извършване на разследвания, в резултат от която той не е могъл да разгледа внимателно и безпристрастно всички относими материали, за да вземе решение за основателността на твърдение, свързано със случай на лошо администриране от страна на институция, орган, служба или агенция на Съюза, и за евентуалните действия, които следва да бъдат предприети по това твърдение, може да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза поради нарушение на принципа за полагане на грижа (вж. в този смисъл решение от 12 юли 2001 г., Comafrica и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 и T-225/99, Rec, EU:T:2001:184, т. 144).

88 На второ място, що се отнася до изискването, съгласно което правната норма, за която се твърди, че е нарушена, трябва да има за цел да се предоставят права на частноправните субекти, следва да се припомни, че както е уточнено в съдебната практика, условието относно защитния характер е изпълнено, когато нарушената правна норма, насочена основно към интереси от общ характер, осигурява същевременно и защитата на индивидуалните интереси на засегнатите частноправни субекти (вж. т. 71 по-горе). Що се отнася до принципа на полагане на грижа или до правото на добра администрация, този принцип и това право ясно притежават защитен характер по отношение на частноправните субекти (вж. в този смисъл решения от 18 септември 1995 г., Nölle/Съвет и Комисия, T-167/94, Rec, EU:T:1995:169, т.76 и от 9 юли 1999 г., New Europe Consulting и Brown/Комисия, T-231/97, Rec, EU:T:1999:146, т. 39). Същото се отнася и до нормите, които уреждат разследванията на омбудсмана, тъй като тези норми позволяват на частноправния субект да подава жалби за случаи на лошо администриране и да бъде информиран за резултата от провежданите по този повод разследвания от омбудсмана (вж. в този смисъл решение Омбудсман/Lamberts, т. 55 по-горе, EU:C:2004:174, т. 56).

б) По незаконосъобразните действия, с които са нарушени член 3, параграф 1 от Решение 94/262, членове 5 и 9.2 от разпоредбите за прилагане, принципа за полагане на грижа и принципа на добра администрация в хода на разследванията относно решението от 22 октомври 2007 г.

Въведение

89 В първата част от първото основание ищцата упреква омбудсмана, че е допуснал незаконосъобразни действия при разглеждането на жалбата, в резултат на която е прието решението от 22 октомври 2007 г.

По наличието на незаконосъобразни действия

90 На първо място, ищцата упреква омбудсмана, че не е настоял пред Парламента да се сдобие с някои документи, които Парламентът е притежавал, а той не е получил. За да се прецени това твърдение за нарушение, следва да се припомнят следните факти.

91 На 30 юни 2007 г. по повод на жалбата омбудсманът решава да провери следните твърдения и искания: „Парламентът не е разгледал правилно искането на [ищцата] след нейното включване в [списъка с подходящите кандидати от конкурса на общо основание EUR/A/151/98]“ и „[ищцата] е трябвало да бъде третирана справедливо в контекста на заемане на длъжност в общностните институции“.

92 В контекста на това разследване омбудсманът решава да проучи преписките на Парламента, що се отнася до следните аспекти:

„1) да се установи дали след добавянето на името на [ищцата] в списъка [с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98] (на 17 май 2005 г.) Парламентът е назначавал администратори с френски език със статута на длъжностни лица или срочно наети служители, фигуриращи в други списъци [с подходящи кандидати];

2) ако отговорът е утвърдителен, да се установи дали досието на [ищцата] е било взето под внимание (и по какъв начин); във връзка с това бих искал да получа достъп по-специално до релевантните мотивирани решения относно подбора (включително докладните записки, по силата на които тя престава да фигуриране в списъка);

3) да се установи дали другите общностни институции са били уведомени за решението на Парламента да включи [ищцата] в списъка [с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98], след като същият е бил изчерпан (след назначаването на всички кандидати от списъка), и по какъв начин е направено това;

4) Парламентът, изглежда, твърди, че списъкът [с подходящи кандидати], в който е добавена [ищцата] (май 2005 г.), е изпратен до всички ГД и че той фигурира и в обобщаващата справка за валидните списъци, която се изпраща всяка година до ГД“.

93 От доклада за проверката е видно, че представителите на Парламента са дали становища по всеки от документите, фигуриращи в подготвените за проверка „преписки“. Посочените становища обаче не са възпроизведени в доклада. Освен това въпросните „преписки“ включват следните документи:

1) списък на лицата, назначени като администратори от Парламента […] от 1 май 2015 г.;

2) така наречения „обединителен“ документ, разпространяван от EPSO, в който се посочва броят на кандидатите, останали в списъците [с подходящи кандидати] от всички конкурси, организирани от различните институции на Съюза […];

3) електронно писмо, изпратено от Парламента до Съвета, към което са прикачени автобиографията и кандидатурата на [ищцата];

4) списък на всички назначения в Парламента от май 2005 г. (степен AD 5);

5) списък на всички назначения в Парламента от май 2005 г. (потвърдена степен);

6) списък на всички назначения на френскоезичен персонал в Парламента от май 2005 г. (степен AD 5);

7) документ, озаглавен „Състояние на списъците [с подходящите кандидати] от конкурсите на ЕП“;

8) списък на срочно наетите служители, заемащи постоянни длъжности в Парламента“.

94 Всички тези документи се разглеждат като поверителни в хода на административната процедура. Към дупликата обаче омбудсманът прилага копие от документа на EPSO от 14 май 2007 г., озаглавен „Обединителен документ с подходящите кандидати“ ([наричан по-нататък] „обединителният документ от 14 май 2007 г.“), като някои поверителни части от него са затъмнени. В този документ се посочва по повод конкурса EUR/A/151/98 за областта „Администратор с френски език“, че на 12 януари 2000 г. е съставен списък с подходящите кандидати и че в него все още фигурира само едно лице. Освен това в рамките на производството пред Съда на публичната служба по дело F-9/12 Парламентът е предоставил на ищцата всички документи, съдържащи се в посочените „преписки“. На 6 юни 2012 г. ищцата представя тези документи в настоящото дело.

95 Ищцата отбелязва, че след искането, направено в контекста на първите ѝ три въпроса, посочени в точка 92 по-горе, омбудсманът не е получил уведомителните писма относно включването на името ѝ в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98. Тя упреква омбудсмана, че не е настоял пред Парламента да ги получи.

96 В това отношение следва да се отбележи, че омбудсманът не е поискал изрично да получи достъп до въпросните уведомителни писма. Той е поискал да узнае „дали другите общностни институции са били уведомени за решението на Парламента да включи [името на] [ищцата] в списъка с подходящите кандидати [от конкурса EUR/A/151/98], след като същият е бил изчерпан (след назначаването на всички кандидати от списъка), и по какъв начин е направено това“. Следователно Парламентът е можел да докаже с всички възможни средства, че е уведомил другите институции за решението си да включи ищцата в посочения списък с подходящи кандидатури. Поради това омбудсманът не може да бъде упрекнат, че не е настоял да получи конкретно тези уведомителни писма. Следователно това твърдение за нарушение на ищцата следва да се отхвърли като неоснователно.

97 Ищцата също така упреква омбудсмана, че не е се е сдобил с докладните записки, по силата на които тя престава да фигурира в списъка, които е поискал от Парламента.

98 В това отношение следва да се отбележи, че в точка 2 от действията по разследване, предприети от омбудсмана на 30 юни 2007 г. (вж. т. 92 по-горе), той посочва, че само в случай че Парламентът е назначил администратори с френски език със статута на длъжностни лица или на срочно наети служители, фигуриращи в други списъци с подходящи кандидати, след добавянето на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, за него е важно да получи достъп до съответните мотивирани решения във връзка с подбора, включително до докладните записки, по силата на които ищцата престава да фигурира в списъка. От това следва, че ако Парламентът не е назначавал администратори с френски език като ищцата, второто действие по разследване става безпредметно.

99 Безспорно е, че по време на проверката Парламентът е предоставил на омбудсмана списъците, първо, на лицата, назначени като администратори от Европейския парламент от 1 май 2005 г., второ, на всички назначения в Парламента, считано от май 2005 г. (степен AD 5), трето, на всички назначения в Парламента, считано от май 2005 г. (потвърдена степен), и четвърто, на всички назначения на френскоезичен персонал в Парламента от май 2005 г. (степен AD 5). Тези списъци са представени от ищцата в настоящото дело на 6 юни 2012 г. Въз основа на тях омбудсманът заключава в решението си от 22 октомври 2007 г., че считано от май 2005 г., Парламентът е назначавал само администратори с френски език с особени професионални умения. Ищцата нито е твърдяла, нито е доказала след представянето на тези списъци, че тази

преценка на омбудсмана е погрешна. Следователно той не може да бъде упрекван за това, че не е настоял да получи посочените докладни записки, по силата на които тя престава да фигурира в списъка.

100 На второ място, ищцата смята, че преценката, съдържаща се в точка 2.5 от решението от 22 октомври 2007 г., е резултат от разследване, приключило без извършване на необходимите прегледи, и че е погрешна.

101 В това отношение следва да се отбележи, че в точка 2.5 от решението от 22 октомври 2007 г. омбудсманът приема следното:

„Освен това проверката потвърди вече посоченото от Парламента в неговото становище, а именно че списъкът с подходящите кандидати, от който е видно, че [ищцата] е на разположение, е предоставен на други общностни институции. Проверката потвърди също така, че нейната автобиография е изпратена в службата, поискала информация за нея, а именно Съветът […]“.

102 Първо, ищцата упреква омбудсмана, че неправилно е заявил, че Парламентът вече посочил в своето становище от 22 март 2007 г., че списъкът с подходящите кандидати, в който е включено нейното име, е предоставен на други общностни институции. Този упрек е основателен. Всъщност Парламентът не е посочил във въпросното становище, че този списък с подходящи кандидати е предоставен на други институции. Омбудсманът признава, че това е така и че е допуснал грешка в това отношение. Посочената грешка се изразява в изопачаване на съдържанието на документ, което съставлява липса на грижа при разглеждането на преписката, и по-специално при отчитането на факт, който самият омбудсман разглежда като относим.

103 По-нататък ищцата упреква омбудсмана, че е приключил разследването, въпреки факта че преписката от проверката не съдържа никакво доказателство за предоставянето на въпросния списък с подходящите кандидати на други институции, органи, служби и агенции на Съюза. Според ищцата посоченият от омбудсмана „обединителен“ документ от 14 май 2007 г. не позволява да се докаже, че списъкът с подходящите кандидати е бил предоставен на другите институции преди тази дата.

104 В това отношение следва да се припомни, че омбудсманът е решил да проучи преписките на Парламента по-специално „за да установи дали другите общностни институции са [били] уведомени за решението на Парламента да включи [името на ищцата в] списъка с подходящите кандидати [от конкурса EUR/A/151/98], след като същият е [бил] изчерпан (след назначаването на всички кандидати от списъка), и по какъв начин е направено това“ (вж. т. 92 по-горе). Освен това страните потвърдиха в съдебното заседание, че името на ищцата е включено в посочения списък на 17 май 2005 г. На тази дата, както твърди ищцата в жалбата, всички останали издържали конкурса EUR/A/151/98 кандидати са били назначени. Така омбудсманът иска да установи дали другите институции, органи, служби и агенции на Съюза са били уведомени за решението на Парламента от 17 май 2005 г. да включи името на ищцата в същия списък и по какъв начин е направено това.

105 В отговор на този въпрос Парламентът предоставя на омбудсмана списък, включен в „обединителния“ документ от 14 май 2007 г. От този списък е видно, че на 14 май 2007 г. в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 фигурира името само на един кандидат. Като се има предвид, че всички останали кандидати, успешно издържали посочения конкурс, са били назначени преди 17 май 2005 г., омбудсманът е трябвало да заключи от този документ, че на 14 май 2007 г. ищцата е била единствената кандидатка, чието име все още фигурира в списъка. Всъщност, след като „обединителният“ документ от 14 май 2007 г. е бил на разположение за справка от другите институции, органи, служби и агенции на Съюза,

последните са можели да узнаят, най-малкото на 14 май 2007 г., че ищцата е последната успешно издържала конкурса кандидатка, чието име фигурира в този списък с подходящите кандидати.

106 Същевременно, както признава омбудсманът в писмената си защита, „обединителният“ документ от 14 май 2007 г. не позволява да се установи кога и как включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 е съобщено от Парламента на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза.

107 В своето решение за проверка омбудсманът изрично посочва, че иска да прегледа преписката на Парламента, за да установи дали другите институции, органи, служби и агенции на Съюза са били уведомени за решението на Парламента да включи името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, след като същият е [бил] изчерпан, и по какъв начин е направено това.

108 Освен това отговорът на въпроса как и кога институциите и органите на Съюза са били уведомени за включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, е едно от относимите обстоятелства, обхванати от предмета на разследването на омбудсмана по въпроса дали Парламентът е отговорен за случай на лошо администриране при разглеждането на досието на ищцата след това включване. Всъщност, като се има предвид, че валидността на посочения списък изтича първоначално на 1 юни 2007 г. и предаването на този списък от Парламента на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза е могло да допринесе за увеличаването на шансовете на ищцата да бъде назначена, фактът, че Парламентът не е предоставил посочения списък на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза в най-кратки срокове след включването на името на ищцата в него на 17 май 2005 г., може да съставлява случай на лошо администриране независимо от наличието на изрична разпоредба в приложимата нормативна рамка, която съдържа такова изискване.

109 Следователно, когато в рамките на своето разследване не е проучил въпроса кога и как Парламентът е съобщил на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза, че името на ищцата е включено в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, омбудсманът не е изпълнил задължението си да положи грижа, когато проверява дали и кога институциите и органите на Съюза са били уведомени за включването на името на ищцата в този списък между 17 май 2005 г. и 14 май 2007 г., тоест в продължение на голяма част от срока на валидност на този списък.

110 Този извод не може да бъде поставен под въпрос от различните доводи на омбудсмана.

111 Що се отнася до довода, че докладът от проверката не съдържа непременно изчерпателен списък на всички документи, фигуриращи в преписката, а изброява само документите, от които представителите на омбудсмана са получили копия, следва да се установи, че в решението от 22 октомври 2007 г. омбудсманът не посочва да е изискал тези други документи, нито ги излага. Освен това омбудсманът не ги представя в хода на съдебното производство, макар да носи тежестта на доказване, тъй като той се позовава на тях, за да обоснове посоченото решение. Накрая, омбудсманът признава, че посочената преписка не съдържа други документи, тъй като в писмената защита приема, че „липсата в преписката на Парламента на писма или електронни писма, уведомяващи другите институции, би могла да се обясни с факта, че тази информация е била предадена устно“. Следователно доводът на омбудсмана не може да постави под съмнение констатацията, че след своето разследване той не е разполагал с всички необходими относими обстоятелства, за да може надлежно да прецени дали е налице случай на лошо администриране.

112 Що се отнася до довода, че в писмо от 26 април 2007 г. EPSO уведомила ищцата, че „по време на заседанията, които [редовно провежда] с отговорниците за назначенията от различните [и]нституции, последните системно си обменяли информация за състоянието на техните

списъци с подходящи кандидати и често предоставяли успешно издържали конкурси кандидати на разположение на другите“, следва да се отбележи, че в решението от 22 октомври 2007 г. омбудсманът не е споменал тази практика. Освен това от посоченото твърдение не може да се установи кога другите институции, органи, служби и агенции на Съюза са били уведомени за включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98. Следователно, дори тази практика за устно съобщаване да бъде доказана, така или иначе омбудсманът не е можел да се задоволи с този факт, за да приеме, че в случая Парламентът е уведомил своевременно другите институции, органи, служби и агенции на Съюза, че ищцата е на разположение.

113 Накрая, въз основа на различните т.нар. „обединителни“ документи, които омбудсманът прилага към своя отговор на писмен въпрос от Общия съд, следва да се отбележи, че информацията за включването на имената на успешно издържалите конкурса EUR/A/151/98 лица в списъка с подходящи кандидати от този конкурс, съобщена в т.нар. „обединителни“ документи, съставяни от EPSO, не е изцяло надеждна. Така е безспорно, че името на ищцата е включено в посочения списък на 17 май 2005 г., а от документите на Парламента, представени в хода на производството от омбудсмана, е видно, че от 22 първоначални успешно издържали конкурса кандидати всички са били назначени преди 31 декември 2002 г., с изключение на един, който е назначен на 1 юни 2003 г. Независимо обаче от факта, че през февруари 2003 г. само един успешно издържал същия конкурс кандидат е фигурирал все още в този списък, в документа на EPSO от 3 февруари 2003 г. се посочва, че към тази дата в същия списък продължават да фигурират имената на шест успешно издържали кандидати. Също така, през януари 2005 г. във въпросния списък би трябвало вече да няма имена на успешно издържали този конкурс кандидати. Съгласно документа на EPSO от 26 януари 2005 г. обаче в посочения списък към тази дата все още фигурират две имена на издържали конкурса лица. Накрая, след 17 май 2005 г. във въпросния списък би трябвало да фигурира само името на ищцата. При все това съгласно документа на EPSO от 12 декември 2005 г. в съответния списък към тази дата все още фигурират две имена на издържали конкурса лица.

114 На трето място, ищцата оспорва преценката, съдържаща се в точка 1.1 от решението от 22 октомври 2007 г., с което приключва разследването по жалбата. Тя смята, че омбудсманът неправилно не е разследвал противоречивото поведение на Парламента, който, от една страна, отхвърля нейните спонтанни кандидатури, а от друга страна, посочва, че е свободна да изпраща спонтанни кандидатури до всички институции.

115 Във връзка с това твърдение за нарушение следва да се припомнят следните обстоятелства.

116 Съгласно член 2, параграф 4 от Решение 94/262 жалбата до омбудсмана трябва да бъде предшествана от подходящите административни постъпки пред съответните органи и институции.

117 В случая, след искане на ищцата до Парламента за предоставяне на сведения относно процедурата за кандидатстване за свободни длъжности, в писмо от 5 януари 2006 г. Парламентът я уведомява, че когато става въпрос за заемане на свободни длъжности, следва да се разгледат последователно, първо, възможностите за преместване или назначаване в рамките на повишение вътре в съответната институция, а след това исканията за прехвърляне или възможностите за организиране на вътрешен конкурс и едва след изчерпването на тези възможности може да се консултира списъкът с подходящите кандидати от конкурс на общо основание. Освен това Парламентът посочва, че кандидатурите на лица, успешно издържали конкурси на общо основание, за вътрешно обявени свободни длъжности се отхвърлят служебно като недопустими.

118 В жалбата ищцата посочва, че [се е] обърнала към Парламента, за да разбере каква процедура да следва, за да бъде назначена“, а „последният [я е] уведомил, че ако [тя кандидатства] за свободни длъжности, [нейната] кандидатура ще бъде автоматично отхвърлена, тъй като длъжностните лица и лицата, спечелили вътрешни конкурси, имат приоритет (вж. писмото на Парламента от 5 януари 2006 г., приложение 3)“. По-нататък тя се оплаква, че не е получила никакво предложение за работа, и сочи, че според своето вътрешно убеждение тя е жертва на отмъщение от страна на Парламента.

119 В своето становище по повод на жалбата Парламентът приема, че ищцата е можела свободно да изпраща спонтанни кандидатури до всички институции.

120 Накрая, в точка 1.1 от решението от 22 октомври 2007 г. омбудсманът посочва следното:

„В своето становище [ищцата] отбелязва, че е уведомена от длъжностно лице в Парламента за това, че няма право да кандидатства за вътрешно обявените свободни длъжности в Парламента […]. Омбудсманът отбелязва, че доколкото тази бележка следва да се разглежда като ново твърдение, тя не е предшествана от необходимите действия пред Парламента […]. Поради тази причина омбудсманът няма да се спира на нея в рамките на настоящото решение“.

121 Предвид тези обстоятелства следва да се отбележи, че твърдяното противоречиво поведение на Парламента произтича от позиция, която Парламентът заема след подаването на жалбата от ищцата. Следователно ищцата не е можела да посочи това поведение във въпросната жалба, още по-малко да предприеме необходимите административни действия пред Парламента, преди да посочи въпросната позиция в тази жалба съгласно член 2, параграф 4 от Решение 94/262. Тази констатация се потвърждава от факта, че нито в жалбата си до Парламента от 14 ноември 2006 г., нито в жалбата ищцата поставя под въпрос прилагането от Парламента на член 29 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз в неговата приложима към случая редакция (наричан по-нататък „Правилникът“), съгласно който институциите могат да консултират списъка с подходящите кандидати от конкурс на общо основание едва след изчерпване на тези възможности за преместване, назначаване чрез повишаване в рамките на съответната институция, заявление за преместване или възможности за провеждане на вътрешен конкурс.

122 Следователно, като приема в точка 1.1 от решението от 22 октомври 2007 г., че твърдяното от ищцата противоречие представлява ново твърдение и не е предшествано от необходимите действия пред Парламента, омбудсманът не допуска грешка. Ето защо липсата на разследване по посоченото противоречие не може да съставлява нарушение на Решение 94/262, на разпоредбите за прилагане или на принципа на полагане на дължима грижа.

123 На четвърто място, ищцата упреква омбудсмана, че е поздравил Парламента за това, че продължил валидността на списъка с подходящите кандидати, в който е фигурирало нейното име, без да отчете факта, че нейното искане за удължаване е останало без отговор или без евентуално консултиране със Съвета.

124 В това отношение следва да се припомни, че валидността на списъка с подходящите кандидати, в който фигурира името на ищцата, изтича на 1 юни 2007 г. На 15 май 2007 г. ищцата отправя към генералния секретар на Парламента искане за продължаване на валидността на посочения списък. На 6 юни 2007 г. службите на Парламента отговарят на това писмо. Те посочват, че по искане на омбудсмана генералният секретар на Парламента е поискал започване на процедура по продължаване на валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 до 31 август 2007 г. На 17 юли 2007 г. генералният секретар на Парламента уведомява ищцата, че по искане на омбудсмана и в очакване на резултата от разглеждането на

нейното досие генералният секретар на Парламента е решил да продължи валидността на този списък до 31 август 2007 г. Накрая, в точка 2.6 от решението от 22 октомври 2007 г. омбудсманът посочва:

„Накрая, що се [отнася] до писмото на [ищцата] от 21 май 2007 г., в което тя съобщава, че [се е] обърнала към генералния [секретар] на Парламента […] на 15 май 2007 г., за да поиска продължаване на валидността на списъка с подходящите кандидати [от конкурса EUR/A/151/98], омбудсманът [припомня], че по предходна жалба е преценил, че изборът на датата, на която изтича валидността на списък с подходящите кандидати от ОН, е решение, по което администрацията има право на преценка. В това отношение омбудсманът [поздравява] Парламента, който [е] заявил готовността си да продължи валидността на въпросния списък с подходящите кандидати, за да му даде възможност да приключи успешно своето разследване по настоящото дело“.

125 С оглед на съдържанието на писмото на Парламента от 6 юни 2007 г. е неточно да се твърди, че Парламентът не е отговорил пряко на искането за продължаване на валидността на списъка с подходящите кандидати, направено от ищцата в писмото ѝ от 15 май 2007 г. Всъщност от писмото на Парламента от 6 юни 2007 г. изрично е видно, че то представлява отговор на писмото на ищцата от 15 май 2007 г. Фактът, че от това писмо на Парламента е видно още, че процедурата по продължаване на валидността на списъка с подходящите кандидати до 31 август 2007 г. е започната по искане на омбудсмана, не означава, че на искането на ищцата за продължаване не е отговорено. Същото писмо на Парламента следва да се разбира като отговор на исканията и на ищцата, и на омбудсмана за продължаване на посочения срок. Във всички случаи Общият съд отбелязва, че жалбата не се отнася до въпроса дали Парламентът е допуснал случай на лошо администриране, като не е отговорил изрично на искането на ищцата за продължаване на валидността на списъка с подходящите кандидати, в който фигурира нейното име. Следователно омбудсманът не може да бъде упрекнат, че не е разследвал тези въпроси по повод на жалбата. Накрая, фактът, че Парламентът е продължил валидността на въпросния списък с подходящите кандидати до приключване на разследването на омбудсмана, не изглежда укорим с оглед на изискванията на добрата администрация.

126 Ищцата посочва още, че валидността на списъка с подходящите кандидати е продължена без консултиране със Съвета. Същевременно тя не пояснява в достатъчна степен това твърдение. Във всички случаи този въпрос не е част от предмета на жалбата. Следователно омбудсманът не може да бъде упрекнат, че не е разследвал този въпрос по повод на тази жалба.

127 На пето място, ищцата упреква омбудсмана, че по повод жалбата не е разследвал надлежно въпроса дали тя е била дискриминирана в сравнение с другите успешно издържали конкурса EUR/A/151/98, поради факта че нейното име е фигурирало в списъка с подходящите кандидати от този конкурс по-кратко, отколкото други успешно издържали конкурса лица.

128 В това отношение следва да се отбележи, че в жалбата ищцата не твърди, че е дискриминирана поради факта, че срокът, през който името ѝ е в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, е бил по-кратък от този за другите успешно издържали същия конкурс лица. Тя изтъква, че след включването ѝ в посочения списък никоя институция не ѝ е предложила длъжност, и смята, че е жертва на отмъщение от страна на Парламента поради подадените от нея жалби срещу него. Освен това тя уточнява, че иска да „бъде назначена или поне да участва справедливо при заемането на свободните длъжности, и то във всички европейски институции“. Накрая, тя иска от омбудсмана да започне разследване „за лошо администриране, що се отнася до използването на [нейното] досие, фигуриращо в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98“.

129 В своето писмо от 30 януари 2007 г. омбудсманът иска от Парламента становище по следното твърдение и искане: „[Ищцата] смята, че Парламентът не е използвал правилно нейното досие [след включването] на името ѝ [в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98]“, и „[ищцата] иска да бъде третирана справедливо с оглед на заемането на свободни длъжности в общностните институции“.

130 В своето становище Парламентът констатира, че ищцата не е установила факти, които позволяват да се предположи наличието на пряка или косвена дискриминация в сравнение с другите успешно издържали конкурса EUR/A/151/98 лица. В своите съображения по становището на Парламента ищцата не оспорва последната преценка. Проверките на омбудсмана също не засягат твърдяната в точка 127 по-горе дискриминация (вж. т. 92 по-горе).

131 В своето електронно писмо от 28 август 2007 г., изпратено до служителя, който отговаря за нейната преписка при омбудсмана, ищцата посочва следното:

„Както [знаехте], Парламентът [...] [беше] приел да продължи списъка с подходящите [кандидати] от конкурса EUR/A/151/98 само по Ваше искане (което беше мълчаливо отхвърлено). Предоставеното продължаване [беше] само за три месеца (два от които попадат в периода на отпуските), докато ми се [струва], че той беше продължил първоначалния списък за по-дълъг срок. Според Парламента [...] този срок [бил] предназначен само за да Ви даде възможност да приключите разследването, което провеждахте“.

132 С оглед на тези обстоятелства ищцата не може да упреква омбудсмана, че по повод на жалбата не е разследвал въпроса дали тя е била дискриминирана в сравнение с другите успешно издържали конкурса EUR/A/151/98 лица, поради факта че е фигурирала в списъка с подходящи кандидати от този конкурс за по-кратък срок, отколкото другите успешно издържали този конкурс лица. Всъщност посочената жалба не съдържа подобно твърдение. Фактът, че в своя отговор на становището на Парламента ищцата не оспорва преценката на Парламента, че тя не е установила факти, от които може да се предположи наличието на пряка или косвена дискриминация в сравнение с другите успешно издържали конкурса EUR/A/151/98 лица, потвърждава това.

133 Освен това, доколкото твърдението за нарушение на ищцата се отнася до продължаването на валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 само с три месеца, докато валидността на първоначалния списък с подходящите кандидати била продължена за по-дълъг срок (вж. електронното писмо от 28 август 2007 г., посочено в точка 131 по-горе), или че обикновено валидността на списъците с подходящи кандидати от конкурс на общо основание се продължавала за по-дълъг срок (вж. писмо от 19 октомври 2007 г.), следва да се отбележи, че тъй като решението за продължаване на валидността на списъка с подходящи кандидати, в който фигурира името на ищцата, е прието от Парламента през юни 2007 г., то не може да бъде предмет на жалбата. Следователно омбудсманът не може да бъде упрекнат, че не е разследвал този въпрос по повод на жалбата. Освен това не става ясно, че въпросите, повдигнати от ищцата пред омбудсмана в посочената по-горе кореспонденция, са били повдигани пред Парламента. Накрая, неясните твърдения на ищцата, че валидността на посочения списък била продължена за по-дълъг срок при първоначалните успешно издържали този конкурс лица и че обикновено валидността на списъците с подходящи кандидати от конкурс на общо основание се продължавала за по-дълъг срок, не са подкрепени с доказателства. Следователно омбудсманът не може да бъде упрекнат, че не е разследвал конкретно тези твърдения. Ето защо следва да се отхвърли посоченото в точка 127 по-горе твърдение, че липсва грижа.

134 На шесто място, ищцата смята, че преписката от проверката не съдържа никакво доказателство за факта, че списъкът с подходящите кандидати, в който е включено нейното име, е бил разпространен до всички ГД в Парламента, така че омбудсманът погрешно се бил доверил само на твърденията на Парламента в това отношение.

135 В своето становище от 20 март 2007 г. Парламентът приема, че списъците с подходящите кандидати са разпространени до всички ГД в Парламента и че ежегодно до тези ГД се изпраща обобщаваща справка за валидните списъци и за броя на успешно издържалите конкурсите лица от всеки списък. Освен това омбудсманът посочва в хода на своето разследване, че иска да проучи преписките на Парламента по повод факта, че „Парламентът, изглежда, твърди, че списъкът с подходящите кандидати, в който е добавено [името на] [ищцата] (май 2005 г.), е изпратен до всички ГД и че той фигурира и в обобщаващата справка за валидните списъци, която се изпраща всяка година до ГД“.

136 В своите съображения по становището на Парламента от 20 март 2007 г. ищцата приема, че Парламентът не е представил никакви доказателства, подкрепящи твърденията му за предаване на списъка с подходящи кандидати от конкурса EUR/A/151/98 в неговите ГД.

137 Накрая, в точка 2.4 от решението от 22 октомври 2007 г. омбудсманът уточнява, че „с оглед на неговата проверка на преписката на Парламента […] кандидатурата на [ищцата] е [била] предоставена на разположение на всички [ГД] в Парламента“.

138 Предвид тези обстоятелства следва да се приеме, че твърдението на омбудсмана, изложено в точка 2.4 от решението от 22 октомври 2007 г., посочено в точка 137 по-горе, не е придружено от никакви точни позовавания на документите, които могат да го докажат, независимо от факта, че в своите коментари по становището на Парламента ищцата е изтъкнала необходимостта позицията на Парламента да бъде подкрепена с доказателства.

139 Освен това в писмените си изявления пред Общия съд омбудсманът не представя никакво доказателство по този въпрос. Той само подчертава, че в писмото, с което се съобщава за проверката, ясно се посочва, че тя е насочена към валидните списъци, които всяка година се изпращат до ГД, и че заключението в точка 2.4 от решението от 22 октомври 2007 г. е направено при отчитане на резултатите от проверката, от които той извежда, че „[в]сичко това следователно дава основание да се смята, че [неговите] представители […] всъщност са видели по време на извършваната от тях проверка документи, потвърждаващи, че Парламентът е уведомил службите си за факта, че името на [и]щцата е било добавено в съответния списък [с подходящи кандидати]“.

140 Предвид предходните констатации следва да се признае, че омбудсманът не е изпълнил задължението си да полага грижа, когато разследва дали всички ГД в Парламента са уведомени, че името на ищцата е включено в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98. Всъщност липсата на грижа при провеждането на въпросното разследване се доказва от факта, че омбудсманът не може да подкрепи съдържащата се в точка 2.4 от решението от 22 октомври 2007 г. преценка с друго, освен с предположение, основано на документи, чието естество и съдържание той не може да уточни.

Относно наличието на достатъчно съществено нарушение

141 От предходното е видно, че при разглеждането на жалбата омбудсманът е действал незаконосъобразно в три направления.

142 Първо, омбудсманът изопачил съдържанието на становището на Парламента (вж. т 102 по-горе). Това изопачаване се основава на липса на дължима грижа при разглеждането на преписката, съставляваща нарушение на правото на Съюза, което е достатъчно съществено и може да ангажира отговорността на Съюза. Всъщност омбудсманът не разполага със свобода на преценка, когато възпроизвежда съдържанието на документ.

143 Второ, омбудсманът не е изпълнил своето задължение да положи дължима грижа, когато разследва предоставянето от Парламента на информация относно включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза. Всъщност той не доказва, че е прегледал и че разполага с относими доказателства, за да установи дали, кога и как въпросният списък с подходящи кандидати е бил предаден на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза между 17 май 2005 г. и 14 май 2007 г. (вж. т. 109 по-горе). В приложение на съдебната практика, изложена в точка 86 по-горе, това неизпълнение на задължението за полагане на дължима грижа съставлява достатъчно съществено нарушение, което може да ангажира отговорността на Съюза.

144 Трето, омбудсманът не е изпълнил задължението си да положи дължима грижа, когато разглежда предоставянето от Парламента на неговите ГД на информация относно включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати (вж. т. 140 по-горе). Всъщност той не е доказал, че е разследвал и че разполага с относими доказателства, за да може да направи преценка на посоченото предоставяне. В приложение на съдебната практика, изложена в точка 86 по-горе, тази липса на дължима грижа съставлява достатъчно съществено нарушение, което може да ангажира отговорността на Съюза.

145 След като определеното в точки 142—144 по-горе незаконосъобразно поведение може да ангажира отговорността на Съюза, преквалификацията на фактите в основата на това незаконосъобразно поведение в смисъл, че представляват нарушения и на член 3, параграф 1 от Решение 94/262, и на членове 5 и 9.2 от разпоредбите за прилагане, няма да засегне идентифицирането на незаконосъобразните действия, които могат да ангажират отговорността на Съюза.

Заключение

146 Предвид гореизложеното следва да се заключи, че омбудсманът на три пъти не е изпълнил своето задължение да положи дължима грижа при разглеждането на жалбата и че тези неизпълнения могат да ангажират отговорността на Съюза.

в) По незаконосъобразните действия, които представляват нарушения на член 3, параграф 1 от Решение 94/262, членове 5 и 9.2 от разпоредбите за прилагане, на принципа за полагане на грижа и на принципа на добра администрация във връзка с решението от 31 март 2011 г.

147 Във втората част от първото основание ищцата твърди, че при провеждането на разследването по собствена инициатива омбудсманът е допуснал редица грешки, ангажиращи отговорността на Съюза.

148 На първо място, ищцата упреква омбудсмана, че не е проверил истинността на едно от твърденията на Парламента относно съдържанието на регистъра за официалната кореспонденция на Парламента.

149 По-специално в точки 77 и 87 от решението от 31 март 2011 г. омбудсманът посочва, че Парламентът е изтъкнал, че комуникацията между институции относно конкретен кандидат по принцип не се регистрирала в официалния регистър. Омбудсманът приема, че няма основание за съмнение в точността на тази информация.

150 Ищцата смята, че омбудсманът не може да се доверява на това изявление на Парламента без разследване, тъй като според нея всяка официална кореспонденция между институциите обикновено фигурира в регистъра за официалната кореспонденция и всички писма, които тя е получила от Парламента, имат номер, съответстващ на официалния регистър, а не на вътрешна номерация.

151 В това отношение според Общият съд фактът, че всички получени от ищцата писма имат номер от официалния регистър, не може да постави под съмнение истинността на твърдението на Парламента, че кореспонденцията между институциите по повод даден кандидат не се регистрира в официалния регистър за кореспонденцията. Всъщност кореспонденцията между институциите и даден кандидат по естеството си е официална, но това не е непременно така при кореспонденцията между институциите относно даден кандидат. Освен това предметът на разследването по собствена инициатива на омбудсмана не е правилното водене на регистрите за кореспонденцията на Парламента, а предоставянето от Парламента на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза на списъка с подходящите кандидати, в който фигурира името на ищцата. Предвид този предмет на разследването твърдението на Парламента, че в официалния регистър няма следа от комуникацията между институциите относно определен кандидат, е евентуално неблагоприятно за Парламента, което увеличава достоверността на това твърдение. С оглед на тези обстоятелства следва да се приеме, че ищцата не е представила достатъчно доказателства, че омбудсманът не е изпълнил задължението си да положи дължима грижа, когато се е доверил на твърдението на Парламента, че комуникацията между него и институциите по повод на ищцата не е регистрирана в официалния регистър за кореспонденция на Парламента.

152 Това заключение не се опровергава от факта, че тази практика на Парламента, да не регистрира комуникацията между институциите относно ищцата, може да противоречи на член 24 от Кодекса за добри практики. Всъщност в случая омбудсманът не разследва съвместимостта на тази практика с посочения кодекс и ищцата не е внесла жалба в това отношение до него. Освен това въпросът за съвместимостта не позволява да се оспори твърдението на Парламента, че въпросната комуникация не се завеждала в регистър.

153 На второ място, ищцата упреква омбудсмана в това, че след като започнал разследването по собствена инициатива, той отказал да проверява дали Парламентът е информирал другите институции за обстоятелството, че нейното име е посочено в списъка с подходящи кандидати от конкурса EUR/A/151/98. В това отношение, както следва да се отбележи, е безспорно, че в хода на разследването по собствена инициатива на омбудсмана ищцата се противопоставя на нейното продължаване (вж. писмо от 10 юли 2010 г.).

154 Освен това в решението от 31 март 2011 г. омбудсманът първо приема, че няма основания за разследване, тъй като ищцата се противопоставя на това. По-нататък той приема, че в контекста на разследване по собствена инициатива той може да разследва служебно, без съгласието на ищцата, ако това се налага от по-висш обществен интерес. Той обаче счита, че случаят не е такъв, тъй като е започнал своето разследване по собствена инициатива основно предвид интереса на ищцата. Предвид тези обстоятелства той приема, че приетата от ищцата позиция възпрепятства хода на неговото разследване и тя не следва да бъде продължавана (вж. точки 89—94 от решението от 31 март 2011 г.).

155 Предвид тези основания, изложени в решението от 31 март 2011 г., е важно преди всичко да се отбележи, че омбудсманът не е служебно задължен в контекста на разследване по собствена инициатива да прекрати проверката, когато засегнато от нея лице ѝ се противопостави. Както посочва ищцата, никоя разпоредба от Решение 94/262 или нито една от разпоредбите за прилагане не изисква от омбудсмана да получи съгласието на жалбоподателя, за да разследва институция или орган на Съюза. Също така няма разпоредба, която да налага на омбудсмана да разследва по собствена инициатива само когато това е обосновано от по-висш обществен интерес.

156 Същевременно неговото задължение да провежда надлежно разследването, му налага да взема предвид всички относими обстоятелства, когато извършва действия по него. Измежду тези обстоятелства са отношението на засегнатите лица и общественият интерес от разследването. Омбудсманът разполага с право на преценка при претеглянето на тези обстоятелства, за да реши дали е уместно да продължава дадено разследване.

157 В случая ищцата не оспорва нито факта, че се е противопоставила на разследването по собствена инициатива на омбудсмана, нито че това разследване не е била обосновано от особен обществен интерес. Общият съд смята, че омбудсманът не е нарушил явно и сериозно пределите на своето право на преценка, що се отнася до разследванията, когато се е позовал на възражението на ищцата срещу действията по разследването, за да го приключи по собствена инициатива. Същевременно, като приключва това разследване по собствена инициатива, без да проучи дали Парламентът е допуснал случаи на лошо администриране при известяването на своите служби и на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза, че името на ищцата е включено в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, омбудсманът се отказал да поправи посредством това разследване някои грешки, допуснати от него в хода на разследването по повод жалбата и решението от 22 октомври 2007 г. Следователно омбудсманът не може да се позовава на факта, че по собствена инициатива провежда разследване, за да освободи Съюза от неговата отговорност за грешките, допуснати от омбудсмана при разследването по жалбата.

158 Доколкото ищцата упреква омбудсмана, че не е проверил дали Парламентът е пропуснал да се консултира със Съвета (вж. точка 96 от решението от 31 март 2011 г.), омбудсманът е можел да обоснове и липсата на такова разследване с възражението на ищцата срещу тези подобни действия.

159 Накрая и във всички случаи Общият съд счита, че дори и да се приеме, че омбудсманът погрешно е отказал да разследва, тъй като ищцата се е противопоставила на това, то в приложение на максимата nemini licet venire contra factum proprium същата вече не би могла да се позове на тази грешка, за да изисква обезщетение от Съюза. Всъщност следва да се констатира, че ищцата не може — без да изпадне в противоречие — да иска обезщетение, затова че омбудсманът не е извършил разследване по собствена инициатива, след като тя се е противопоставила на същото. Последната преценка не поставя под въпрос невъзможността за омбудсмана да се позове на извършването на разследване по собствена инициатива, за да освободи Съюза от отговорност за неговите незаконосъобразни действия, допуснати в разследването по жалбата и решението от 22 октомври 2007 г.

160 Поради изложените по-горе основания всички твърдения за нарушения, представени от ищцата във втората част от първото основание, следва да бъдат отхвърлени.

г) Заключение

161 След анализа на първото основание следва да се постанови, че омбудсманът е извършил в три направления незаконосъобразни действия, които могат да ангажират отговорността на Съюза, както бе обобщено в точка 146 по-горе.

2. По незаконосъобразните действия, които представляват явни грешки в преценката

Въведение

162 Във второто основание ищцата твърди по същество, че омбудсманът е допуснал явни грешки в преценката във връзка с решенията от 22 октомври 2007 г. и от 31 март 2011 г., които грешки ангажират отговорността на Съюза. Омбудсманът отрича, че е допуснал такива грешки.

По посочването на становището на Парламента в решението от 22 октомври 2007 г.

163 Ищцата преквалифицира посоченото в точка 102 по-горе твърдение за нарушение в явна грешка в преценката. По посочените в точки 102 и 142 по-горе съображения въпросната незаконосъобразност ангажира отговорността на Съюза.

По поправката на решението от 22 октомври 2007 г.

164 Ищцата смята, че омбудсманът е допуснал грешка, манипулирал е и е фалшифицирал факти и е извършил престъплението „съставяне и използване на документи с невярно съдържание“, когато на 29 юни 2010 г. е поправил точка 2.5 от решението от 22 октомври 2007 г., без да публикува поправка.

165 Предвид тези твърдения за нарушение Общият съд подчертава преди всичко, че макар да е компетентен да преценява дали някои деяния на институциите могат да ангажират отговорността на Съюза, той не е компетентен да констатира престъпления въз основа на тези деяния. Следователно твърдението, което изисква Общият съд да констатира, че омбудсманът е извършил престъплението съставяне и използване на документи с невярно съдържание, е недопустимо.

166 По-нататък Общият съд отбелязва, че в адресираното до Парламента решение на омбудсмана от 29 юни 2010 г., копие от което е получила ищцата, омбудсманът е изтъкнал, че трябва да коригира решението от 22 октомври 2007 г. поради грешката в точка 2.5 от това решение, която изопачава съдържанието на становището на Парламента (вж. т. 102 по-горе). Така в решението от 29 юни 2010 г. необходимата корекция е изрично изложена пред ищцата и пред Парламента. Следователно ищцата не може да се позовава на необосновано манипулиране или фалшифициране на решението от 22 октомври 2007 г.

167 Впоследствие тази корекция е публично оповестена от омбудсмана, който публикува изменена редакция на решението от 22 октомври 2007 г., съдържаща приетата с решението от 29 юни 2010 г. корекция. Тази изменена редакция на решението от 22 октомври 2007 г. заменя погрешното първоначално решение от 22 октомври 2007 г. Така ищцата е уведомена по напълно прозрачен начин за посочената корекция.

168 Следователно липсата на публикуване на поправка не представлява грешка, а още по-малко фалшифициране на решението от 22 октомври 2007 г. Поради това изтъкнатото от ищцата твърдение за нарушение следва да бъде отхвърлено.

По предоставянето на списъка с подходящите кандидати на другите институции

169 Първо, по същество ищцата упреква омбудсмана, че не е определил като случай на лошо администриране факта, че Парламентът не е публикувал в Официален вестник нейното име като успешно издържала конкурса EUR/A/151/98, макар на 25 февруари 2003 г. Парламентът да приел препоръката на омбудсмана да публикува имената на успешно издържали конкурсите лица.

170 В това отношение следва да се отбележи, че тази липса на публикуване не е изтъкната изрично от ищцата в жалбата. Следователно омбудсманът не би могъл въз основа на тази жалба да бъде задължен да разследва евентуален случай на лошо администриране от страна на Парламента в това отношение.

171 Освен това по повод на писмен въпрос на Общия съд омбудсманът представя препоръката, която е изпратил до Парламента на 11 декември 2002 г. и която се отнася до публикуването в Официален вестник на имената на успешно издържали конкурси лица, и писмото на председателя на Парламента от 25 февруари 2003 г., с което се приема посочената препоръка. От последната е видно, че тя се отнася до конкурсите, провеждани след приемането ѝ, и че кандидатите трябва да бъдат уведомени в обявлението за конкурс, че имената на успешно издържалите конкурса лица ще бъдат публикувани.

172 Като се има предвид, че конкурсът, в който е участвала ищцата, е публикуван на 2 март 1999 г., тоест преди приемането от Парламента на горната препоръка, и че в обявлението за конкурс EUR/A/151/98 не се уточнява, че имената на успешно издържалите конкурса лица ще бъдат публикувани, омбудсманът не е можел да упрекне Парламента, че не се е придържал към неговата препоръка, която е приел на 25 февруари 2003 г. Ако омбудсманът беше приел, че Парламентът е допуснал случай на лошо администриране, като не е публикувал в Официален вестник името на ищцата след вписването му в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, той не би спазил едно от изискванията, посочени в неговата препоръка, а именно че всички кандидати трябва да бъдат уведомени в обявлението за конкурс за публикуването на имената на успешно издържалите конкурса лица.

173 Накрая и освен това Общият съд отбелязва, че имената на останалите 22 успешно издържали конкурса EUR/A/151/98 лица не са публикувани в Официален вестник. Ищцата не представя никакъв довод, който да обосновава необходимостта тя да се ползва от по-голяма публичност, отколкото останалите 22 успешно издържали конкурса лица. При тези обстоятелства както принципът на равно третиране, така и справедливото третиране, изисквано от самата ищца в жалбата, предполагат, също както по отношение на останалите успешно издържали посочения конкурс лица, списъкът с подходящите кандидати от този конкурс, в който фигурира името на ищцата, да не се публикува в Официален вестник.

174 Поради изложените по-горе основания Общият съд счита, че омбудсманът е приел правилно, че Парламентът не е допуснал случай на лошо администриране, като не е публикувал в Официален вестник името на ищцата в качеството ѝ на успешно издържало конкурса EUR/A/151/98 лице.

175 Второ, ищцата смята, че омбудсманът е извършил редица грешки, като се е основал на „обединителния“ документ от 14 май 2007 г., за да докаже, че другите институции и органи на Съюза са имали достъп до сведения относно факта, че ищцата е на разположение.

176 Първо, ищцата смята, че омбудсманът е допуснал грешка, като не е проверил основателността на твърдението на Парламента, че „обединителният“ документ от 14 май 2007 г. е поверителен. Според ищцата обаче този документ не е поверителен.

177 В това отношение следва да се отбележи, че при своето разследване омбудсманът е получил достъп до пълната версия на „обединителния“ документ от 14 май 2007 г. (вж. доклада от проверката). Парламентът обаче иска този документ да се разглежда като поверителен, а омбудсманът се съгласява. Така ищцата не получава достъп до документа в хода на административната процедура, довела до решенията от 22 октомври 2007 г. и от 31 март 2011 г. Същевременно в хода на настоящото съдебно производство омбудсманът представя вариант на „обединителния“ документ от 14 май 2007 г., някои части от който са затъмнени.

178 Съгласно член 13.3 от разпоредбите за прилагане жалбоподателят няма право на достъп до документи или информация, получени от омбудсмана от институциите по време на неговото разследване, когато те са определени за омбудсмана като поверителни. Член 10.1 от разпоредбите за прилагане предвижда, че по искане на жалбоподателя омбудсманът класифицира жалбата му като поверителна. Тези разпоредби не предвиждат изключение или специална процедура за проверка на основателността на исканията за поверително третиране.

179 Предвид предходното омбудсманът не може да оспорва исканията на институциите за поверително третиране на някои документи или определена информация по отношение на жалбоподателите, също както не може да оспорва искане за поверително третиране на жалба от страна на жалбоподател.

180 Следователно омбудсманът не е допуснал грешка, като не е оспорил искането за поверително третиране на документите на Парламента.

181 Когато обаче в решение омбудсманът основава преценката си на поверителни данни, а жалбоподател оспори законосъобразността на това решение пред съда на Съюза, омбудсманът не може валидно да противопостави на твърденията за нарушение на жалбоподателя мотиви, основани на поверителни данни, до които нито жалбоподателят, нито съдът имат достъп. Всъщност, ако омбудсманът възрази срещу съобщаването на всички или на част от тези данни на основание тяхната поверителност, съдът на Съюза извършва анализ на законосъобразността на обжалваното решение единствено въз основа на съобщените данни (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, Сб., EU:C:2013:518, т. 127).

182 По-нататък ищцата смята, че по същество омбудсманът е допуснал грешка, като е основал преценката си в решението от 22 октомври 2007 г. на „обединителния“ документ от 14 май 2007 г., след като този документ не доказвал, че съдържащите се в него сведения са били предоставени на всички институции, органи, служби и агенции на Съюза преди или след датата 14 май 2007 г.

183 С това твърдение за нарушение ищцата единствено повтаря твърдяната в точка 103 по-горе незаконосъобразност, като я преквалифицира в явна грешка в преценката. Поради изложените в точка 104 и сл. по-горе основания следва да се признае, че омбудсманът е извършил незаконосъобразност, като въз основа на „обединителния“ документ от 14 май 2007 г. е приел за установено, че Парламентът надлежно е уведомил другите институции, органи, служби и агенции на Съюза за включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98.

184 Трето, ищцата упреква омбудсмана, че погрешно се е опитал да провери в другите институции, органи, служби и агенции на Съюза дали списъкът с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 им е бил предаден, след като самият той не бил получил информация за него в качеството си на институция.

185 Що се отнася до разследването по жалбата, не може да се приеме, че омбудсманът е допуснал грешка, като е разследвал в Парламента предаването на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 на други институции, органи, служби и агенции на Съюза. Всъщност преди всичко е уместно да се отбележи, че разследванията по жалбата и назначаването на длъжностни лица в неговите служби са две отделни задачи на омбудсмана и той не може да бъде задължен да прави връзка между жалбите, които разследва, и непредоставянето на относима информация за назначенията, а именно, в случая, включването на ищцата в списък с подходящите кандидати от конкурс. По-нататък и във всички случаи е уместно да се припомни, че омбудсманът разполага с широка свобода на преценка относно начина, по който възнамерява да води своето разследване, и че неговият избор да разследва първо Парламента, не надхвърля границите на тази свобода.

186 Що се отнася до разследването по собствена инициатива на омбудсмана, той не може да бъде упрекнат, че е разследвал, без преди това да е проверил дали в качеството си на орган на Съюза е получил от Парламента информация за това, че името на ищцата е било включено в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98. Всъщност освен факта, че омбудсманът има свобода на преценка, когато организира разследванията си и следователно

може да избира кой относим аспект да разследва на първо място, следва да се отбележи, че дори и омбудсманът да бе получил тази информация, това не би било непременно достатъчно доказателство, че другите институции, органи, служби и агенции на Съюза също са получили въпросната информация. Следователно твърдението за нарушение на ищцата, обобщено в точка 184 по-горе, следва да се отхвърли като неоснователно.

187 Четвърто, според ищцата фактът, че в своето решение от 22 октомври 2007 г. омбудсманът посочил, че проверката е потвърдила изпращането на нейната автобиография до Съвета, без да уточни, че това е станало по нейно настояване, доказва, че Съветът не е разполагал с информация относно списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, макар той да е съорганизатор на този конкурс. Според нея също така фактът, че е получила отрицателен отговор на кандидатурата си за назначаване в Европейската сметна палата, предполага, че последната не е разполагала с информация за посочения списък. Накрая тя посочва разменената кореспонденция с EPSO през 2007 г. и приема, че от нея не може да се стигне до извода, че името ѝ е било включено в списъка на EPSO преди 26 април 2007 г. Тя упреква омбудсмана, че не е използвал предоставените му от нея сведения от EPSO, за да обори твърденията на Парламента, основани на „обединителния“ документ от 14 май 2007 г.

188 Тези съображения на ищцата подкрепят твърдението ѝ за нарушение, основано на липсата на доказателство за предоставяне на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза на информация за включването на името ѝ в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, поради което е опорочена преценката на омбудсмана по този повод в решението от 22 октомври 2007 г. Тъй като Общият съд признава, че омбудсманът е допуснал незаконосъобразност в това отношение (вж. т. 104 и сл. по-горе), тези съображения не засягат решението по спора. Както обаче отбелязва Общият съд, фактът, че Съветът е поискал автобиографията на ищцата по нейно настояване, не доказва нищо, що се отнася до предоставянето на Съвета на списъка с подходящите кандидати, в който ищцата е била включена. Също така отговорът на Сметната палата на кандидатурата на ищцата, че няма обявени свободни длъжности, съответстващи на нейната кандидатура, не доказва нищо, що се отнася до предоставянето на разположение на Сметната палата на списъка с подходящите кандидати, в който е включено нейното име.

189 Пето, що се отнася до преценката на ищцата, че омбудсманът е допуснал грешка, като не е разследвал предаването на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 в разследването по собствена инициатива, това твърдение за нарушение съвпада с разгледаното в точка 153 и сл. по-горе.

По точка 2.2 от решението от 22 октомври 2007 г.

190 Според ищцата омбудсманът е допуснал грешка, като в писмото си от 1 октомври 2008 г. е посочил, че потвърждава „отново, че точка 2.2 от [неговото] решение се [основава] на констатацията на Парламента в неговото становище от 20 март 2007 г., че списъкът с подходящите [кандидати от конкурса] EUR/A/151/98 е [бил] разпространен до всички [ГД]“. Всъщност според нея по този начин омбудсманът посочва, че за да стигне до своето заключение, не се е основал на преписката по разследването, а само на едностранните твърдения на Парламента.

191 Това твърдение за нарушение на ищцата не може да се приеме, тъй като, както посочва омбудсманът в точка 2.2 от решението от 22 октомври 2007 г., той само е представил без грешки позицията на Парламента. Той не прави преценка на посочената позиция в тази точка. Обратно, доколкото ищцата оспорва липсата на доказателство за предаването на списъка с

подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 на всички ГД в Парламента, уместно е да се отбележи, че това твърдение за нарушение се свързва с разгледаното в точка 134 и сл. по-горе и че ищцата с основание отбелязва липсата на доказателства за посоченото съобщаване.

По срока на валидност на списъка с подходящите кандидати

192 Първо, ищцата смята, че омбудсманът е допуснал грешка, като е приел в точка 2.6 от решението от 22 октомври 2007 г., че изборът на датата на изтичане на валидността на списък с подходящите кандидати от конкурс е право на преценка на ОН. Според нея Правилникът не предоставя подобни правомощия на ОН.

193 В това отношение Общият съд счита, че от член 29 във връзка с член 30 от Правилника за длъжностните лица е видно, че ОН определя срока на валидност на списък с подходящите кандидати от конкурс. В това отношение ОН има широко право на преценка, което следва да се упражнява при спазване на общите принципи като принципа за равно третиране и задължението за мотивиране. Следователно омбудсманът не е допуснал грешка, като е приел, че относно избора на датата на изтичане на валидността на такъв списък администрацията има право на преценка.

194 Второ, доколкото ищцата упреква омбудсмана, че е допуснал грешка, като не е констатирал, че решението на Парламента да продължи валидността на списъка с подходящите кандидати, в който фигурира нейното име, е опорочено от липса на мотиви, следва да се отбележи, че в писмото си от 17 юли 2007 г. Парламентът уточнява, че е взел това решение за продължаване, за да може омбудсманът да приключи своето разследване. Следователно твърдението на ищцата за нарушение следва да се отхвърли като неоснователно.

195 Трето, доколкото ищцата смята, че омбудсманът е допуснал грешка, като след продължаването на валидността на включването на нейното име в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 не е разследвал дискриминацията, на която тя била жертва в сравнение с останалите успешно издържали посочения конкурс лица, що се отнася до срока, през който техните имена са били включени в посочения списък, следва да се отбележи, че това твърдение за нарушение вече е било изтъкнато в рамките на първото основание. По изложените в точка 127 и сл. по-горе съображения то следва да бъде отхвърлено.

196 Четвърто, ищцата смята, че омбудсманът е допуснал грешка, като не е предприел никакви действия по нейното писмо от 19 октомври 2007 г., в което тя посочва, че „фактът, че [валидността на] списъка с подходящите кандидати [от конкурса EUR/A/151/98] е продължена само с [три] месеца, ([два] от които през периода на отпуски), [потвърждава] дискриминацията, [която тя понася] от няколко години, тъй като обикновено [списъците с подходящи кандидати от конкурси на общо основание] се продължават за много по-дълъг срок, така че от това да могат да се възползват, от една страна, успешно издържалите конкурси лица и от друга страна, различните институции“. В това отношение Общият съд смята, първо, че предвид близостта между датата, на която е съставено това писмо, и датата на приемане на решението от 22 октомври 2007 г. не може да бъде установено със сигурност, че омбудсманът е могъл да се запознае с това писмо преди приемането на посоченото решение. Освен това и във всички случаи, тъй като повдигнатият в това писмо въпрос за дискриминацията е свързан с продължаването на срока на валидност на списъците с подходящите кандидати, той може да бъде основателно зададен едва след като валидността на списъка, в който е включено името на ищцата, действително бъде продължена (вж. т. 132 по-горе). Следователно става въпрос за ново твърдение за нарушение, което може да обоснове нова жалба, но не и разширяване на предмета на разследването по жалбата. Ето защо омбудсманът не е допуснал грешка, като не е разследвал тази твърдяна дискриминация по повод на жалбата.

197 Пето, ищцата смята, че в решението от 31 март 2011 г. омбудсманът е допуснал грешка, като е приел, че Парламентът не я е дискриминирал в сравнение с останалите успешно издържали конкурса EUR/A/151/98 лица, що се отнася до определянето на срока на валидност на списъка с подходящите кандидати от този конкурс. Според нея, за разлика от имената на останалите кандидати, включени през 2001 г. в посочения списък, чиято валидност изтича през 2007 г., нейното име е включено едва през 2005 г.

198 В това отношение следва да се припомни, че принципът за равно третиране изисква да не се третират по различен начин сходни положения, освен ако такова разграничение не е обективно обосновано (решения от 19 октомври 1977 г., Ruckdeschel и др., 117/76 и 16/77, Rec, EU:C:1977:160, т. 7, от 16 октомври 1980 г., Hochstrass/Съд, 147/79, Rec, EU:C:1980:238, т. 7 и от 26 септември 1990 г., Beltrante и др./Съвет, T-48/89, Rec, EU:T:1990:50, т. 34). Така е видно, че е налице нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, когато две категории лица, чиито фактически и правни положения не се различават съществено, се третират по различен начин или когато различни положения се третират еднакво (решение от 16 април 1997 г., Kuchlenz-Winter/Комисия, T-66/95, Rec, EU:T:1997:56, т. 55). За да може разлика в третирането да бъде съвместима с общия принцип на недопускане на дискриминация, тя трябва да се основава на обективен и разумен критерий и да е пропорционална на преследваната от нея цел (решение от 2 март 2004 г., Di Marzio/Комисия, T-14/03, RecFP, EU:T:2004:59, т. 83).

199 В случая списъкът с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 е съставен на 12 януари 2001 г. В него първоначално фигурират имената на 22 успешно издържали конкурса лица. Както е отбелязано в точка 113 по-горе, всички тези 22 първоначални успешно издържали конкурса лица са назначени преди 31 декември 2002 г., освен едно, което е назначено на 1 юни 2003 г. Така имената на всички тези първоначални успешно издържали конкурса лица са били включени в посочения списък поне две години, четири месеца и двадесет дни.

200 Ищцата, която първоначално не фигурира сред лицата, успешно издържали конкурса EUR/A/151/98, чиито имена са включени в списъка с подходящите кандидати от този конкурс, съставен на 12 януари 2001 г., оспорва с успех това пред Общия съд (решение Staelen/Парламент, т. 6 по-горе, EU:T:2003:52). На 17 май 2005 г. нейното име е включено във въпросния списък. В писмо от 19 май 2005 г. Парламентът уведомява ищцата, че името ѝ е включено в този списък, че тя е единственото успешно издържало конкурса лице, чието име още фигурира в същия списък, и че той ще остане в сила до 1 юни 2007 г. На 6 юни 2007 г. обаче ищцата е уведомена, че генералният секретар на Парламента е поискал започване на процедурата по продължаване на валидността на въпросния списък до 31 август 2007 г. На 17 юли 2007 г. ищцата е уведомена, че решението за продължаване на валидността на въпросния списък до 31 август 2007 г. е прието. Така името на ищцата е било включено във въпросния списък с подходящите кандидати в продължение на две години, три месеца и четиринадесет дни.

201 Следователно името на ищцата е било включено в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 за срок, по-кратък от този на останалите успешно издържали конкурса EUR/A/151/98 лица.

202 В решението от 31 март 2011 г. омбудсманът приема, че не е налице случай на лошо администриране, що се отнася до твърдяната от ищцата разлика между срока на валидност на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 с нейното име и срока на списъка с имената на останалите успешно издържали този конкурс лица, тъй като Парламентът му обяснил, че останалите успешно издържали конкурса лица са били назначени през двете години след публикуването на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, докато името на ищцата било включено в този списък в продължение на малко повече от две години, тоест за по-дълъг период от този, през който са били включени имената на тези други успешно издържали конкурса лица, и че това обяснение на Парламента било убедително.

203 Предвид изложените в точки 199—201 по-горе факти представеното от Парламента обяснение е погрешно и омбудсманът не е можел въз основа на него да приеме, че не е бил налице случай на лошо администриране от страна на Парламента в това отношение.

204 Фактът, че в хода на разследване обяснение, дадено от институция на омбудсмана, може да изглежда убедително, не го освобождава от отговорността му да се увери, че фактите, на които то се основава, са доказани, когато това обяснение съставлява единственото основание за неговата констатация, че липсва случай на лошо администриране от страна на тази институция.

205 Така омбудсманът не е действал с цялата дължима грижа, когато е установил липса на случай на лошо администриране от страна на Парламента, доверявайки се на обясненията на последния относно назначаването на 22-та първоначални успешно издържали конкурса EUR/A/151/98 кандидати, без да е получил доказателства, удостоверяващи момента на назначаване на всеки от тях, и тези обяснения са се оказали неоснователни. Тази липса на дължима грижа може да ангажира отговорността на Съюза за поведението на омбудсмана (вж. т. 84—86 по-горе).

По унищожаването на досието на ищцата

206 Ищцата смята по същество, че омбудсманът е допуснал грешки в хода на своите разследвания, като не се е възпротивил на унищожаването на нейното досие от Парламента и е приел, че не е необходимо да разследва дали Парламентът с основание е унищожил не само личните данни, съдържащи се в нейното досие, а и цялото досие.

207 В това отношение следва да се отбележи, че на 15 октомври 2007 г. ищцата получава писмо от генералния директор на ГД „Персонал“ в Парламента, който я уведомява, че валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 е изтекла на 31 август 2007 г. и че ако тя желае, нейното досие за кандидатстване ще бъде съхранено за период от две години и половина в случай на евентуален спор, засягащ посочения конкурс. По силата на членове 2 и 4 от приложение III към Правилника за длъжностните лица, съгласно който е организиран конкурсът EUR/A/151/98, досието за кандидатстване съдържа формуляр, който следва да бъде попълнен от всяко лице, което желае да кандидатства за конкурс, както и допълнителни документи и информация към него. На 19 октомври 2007 г. ищцата уведомява омбудсмана за съдържанието на писмото от 15 октомври 2007 г. През март 2010 г. Парламентът унищожава цялото досие на ищцата във връзка с този конкурс, а именно не само досието за кандидатстване, но и досието, съдържащо всички документи, добавени след допускането ѝ до конкурса. На 29 юли 2010 г. омбудсманът започва разследване по собствена инициатива. Накрая, в точка 86 от решението от 31 март 2011 г. омбудсманът посочва следното:

„Парламентът [е] приел, че унищожаването на това досие съответства на неговата обща политика в тази област и е било необходимо за изпълнението на неговите общи задължения, произтичащи от правилата в областта на защита на данните. Той [е] предоставил копие от въпросните правила, от което [е видно], че данните относно неуспелите кандидати [трябва] да бъдат унищожени две години и половина след изтичането на валидността на въпросния списък с резерви. Освен това Парламентът е обяснил по каква причина не се [ограничава] с това да унищожава личните данни, засягащи съответен кандидат, които се съдържат в досието, а [унищожава] цялото досие. Омбудсманът [отбелязва], че начинът, по който Парламентът [е] третирал досието на ищцата, [изглежда] съответстващ на общия подход в такива случаи, а именно да се унищожават въпросните документи две години и половина след изтичането на валидността на съответния списък с резерви. Той [приема], че няма основание да разследва в настоящото дело дали Парламентът [е] действал правилно, като е унищожил не само личните данни на жалбоподателката, но и цялото досие. Всъщност относимото в конкретния случай [е], че от предоставената от Парламента информация [е видно], че последният не [притежава] никакво копие от съществувалите по-рано писма и електронни писма, с които е уведомил

другите институции и органи на Съюза за това, че името на жалбоподателката [е било] добавено във въпросния списък с резерви. Нищо не [дава основание да се смята], че Парламентът [е] унищожил въпросното досие, за да заличи доказателства“.

208 Първо, ищцата упреква омбудсмана, че не се е противопоставил на унищожаването на нейното досие от Парламента, тъй като според нея това унищожаване осуетило приключването на разследването по собствена инициатива на омбудсмана.

209 В това отношение следва да се отбележи, че от документите в преписката по настоящото дело не е видно самата ищца да се е противопоставила на унищожаването на нейното досие, а е можела да направи това. Освен това в писмото от 19 октомври 2007 г. омбудсманът е уведомен само за унищожаването на досието за кандидатстване на ищцата, а не за това на цялото досие. Като се има предвид съдържанието на едно досие за кандидатстване, ищцата не е изложила до каква степен то е можело да послужи като доказателство за предаването на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 на други институции, органи, служби и агенции на Съюза. Като се имат предвид съдържанието на посоченото досие, фактът, че ищцата не е доказала неговата относимост, и че не е установено омбудсманът да е знаел, че ще бъде унищожено цялото досие на ищцата, а не само нейното досие за кандидатстване, последният не може да бъде упрекван, че не се е противопоставил на това унищожаване.

210 Освен това и във всички случаи ищцата не е установила, че теоретично само нейното досие в Парламента би позволило да се докаже, че другите институции и органи на Съюза са били уведомени за включването на нейното име в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98. Както посочва омбудсманът, налични са и други източници на информация, по-специално в Съвета. Ищцата обаче се противопоставя на разследване на омбудсмана в тези други институции, органи, служби и агенции на Съюза (вж. т. 153 и сл. по-горе). Като се има предвид свободата на преценка на омбудсмана при организиране на неговите разследвания и на други възможни източници на информация, фактът, че той не се е противопоставил на унищожаването на досието на ищцата от Парламента, не е достатъчен, за да се докаже незаконосъобразно поведение на омбудсмана.

211 Второ, ищцата смята, че омбудсманът е допуснал явна грешка в преценката, като е приел, че не е необходимо да разследва дали Парламентът с основание е унищожил цялото ѝ досие, докато било очевидно, че това унищожаване било неправомерно.

212 Като се има предвид предметът на разследването по собствена инициатива на омбудсмана, той не е допуснал грешка, като е приел, че не е било важно да се разследва унищожаването на цялото досие на ищцата от Парламента. Всъщност, както е видно от точка 43 от решението от 31 март 2011 г., предмет на разследването по собствена инициатива е въпросът дали другите институции, органи, служби и агенции на Съюза са уведомени за включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, въпросът за срока на валидност на този списък и равното третиране на ищцата и на останалите успешно издържали този конкурс лица, що се отнася до срока на валидност на списъка.

213 Следователно омбудсманът е имал право в рамките на разследването по собствена инициатива да не проучва въпроса дали Парламентът основателно е унищожил цялото досие на ищцата.

214 Освен това, доколкото ищцата упреква конкретно омбудсмана, че не е разследвал незаконосъобразното унищожаване на нейните лични данни, както той посочва в дупликата, тя не е формулирала подобно твърдение за нарушение на етапа на иска. Съгласно член 44, параграф 1, буква в) във връзка с член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд обаче е видно, че исковата молба или жалбата съдържа предмета на спора и кратко изложение на изложените правни основания, а в хода на производството не може да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства,

установени в хода на производството. Допустими са обаче твърденията или доводите, които доразвиват вече посочено изрично или имплицитно в исковата молба или жалбата твърдение за наличие на определено основание и които имат тясна връзка с него (вж. решение от 14 март 2007 г., Aluminium Silicon Mill Products/Съвет, T-107/04, Rec, EU:T:2007:85, т. 60 и цитираната съдебна практика). В случая посоченото твърдение за нарушение не доразвива съществуващо твърдение за нарушение. Ето защо то следва да се отхвърли като недопустимо.

215 Освен това и във всички случаи в хода на осъществените от омбудсмана разследвания по случая ищцата никога не е формулирала подобно оплакване пред него. В писмото си от 19 октомври 2007 г. тя не се противопоставя на унищожаването на нейното досие за кандидатстване, съобщено в писмото на Парламента от 15 октомври 2007 г. След решението от 22 октомври 2007 г. и в хода на разследването по собствена инициатива на омбудсмана ищцата също не се е оплаквала от подобна незаконосъобразност пред него. Следователно омбудсманът не може да бъде упрекнат, че не е проверил този въпрос.

По отговора на писмото от 15 май 2007 г.

216 Ищцата упреква омбудсмана, че не взел предвид факта, че Парламентът не е отговорил на писмото ѝ от 15 май 2007 г., в което тя иска продължаване на срока на валидност на въпросния списък с подходящите кандидати.

217 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че в писмото от 6 юни 2007 г. Парламентът изрично посочва, че същото представлява отговор на писмото на ищцата от 15 май 2007 г. Освен това в точка 81 от решението от 31 март 2011 г. омбудсманът изрично се спира на отговора на писмото от 15 май 2007 г. Следователно той не може да бъде упрекнат, че не е взел предвид предмета на отговора на Парламента на писмото от 15 май 2007 г. Накрая, следва да се изтъкне, че валидността на въпросния списък с името на ищцата е продължена до 31 август 2007 г.

218 Следователно твърдението за нарушение, изведено от неотчитането от страна на омбудсмана на факта, че Парламентът не е отговорил на писмото на ищцата от 15 май 2007 г., следва да се отхвърли като неоснователно.

По липсата на разследване по противопоставянето на Парламента на нейното назначаване

219 Ищцата упреква омбудсмана, че не е проверил противопоставянето на Парламента на нейното назначаване.

220 В това отношение следва да се отбележи, че в жалбата ищцата посочва, че тъй като е единствената успешно издържала конкурса EUR/A/151/98, чието име е в списъка с подходящите кандидати от този конкурс и която не е назначена, от това тя заключава, че е станала жертва на реваншизъм от страна на Парламента. Тя уточнява, че нейни приятели — длъжностни лица, работещи в другите институции на Съюза, чиито имена тя не може да посочи поради поверителност, са потвърдили подозрението ѝ.

221 Омбудсманът решава по повод на жалбата да провери как е третирано досието на ищцата след включването на нейното име в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 и дали то е било справедливото третиране, което ищцата би трябвало да получи в контекста на заемането на длъжност в институциите на Съюза.

222 Този подход не е незаконосъобразен. Всъщност, като се има предвид, че твърдението за реваншизъм от страна на Парламента се основава на дедукция и на твърдения на източници, които не могат да бъдат идентифицирани, за него е било важно да провери фактите в основата на тази дедукция и на тези твърдения. Омбудсманът обаче процедира по този начин, когато определя предмета на разследването по жалбата.

Заключение

223 От прегледа на второто основание е видно, че освен незаконосъобразните действия, установени в рамките на разглеждането на първото основание, омбудсманът не е положил дължима грижа, като се е основал само на твърдение на Парламента относно срока на включване на успешно издържалите конкурса лица в списъка с подходящите кандидати (вж. т. 205 по-горе). В резултат на неположената дължима грижа омбудсманът погрешно е приел някои факти за доказани и оттук, погрешно е заключил, че няма случай на лошо администриране от страна на Парламента.

3. По незаконосъобразното поведение, свързано с липса на безпристрастност, обективност и независимост, както и с недобросъвестност на омбудсмана и злоупотреба с власт

224 В рамките на третото основание ищцата твърди, че в хода на разглежданите в случая разследвания омбудсманът не е бил безпристрастен, обективен и независим, проявил е недобросъвестност и е допуснал злоупотреба с власт.

225 На първо място, ищцата си задава въпроси относно редовността на споразумението за сътрудничество от 15 март 2006 г. между Парламента и омбудсмана (наричано по-нататък „споразумението за сътрудничество“) и относно въздействието на това споразумение върху независимото и обективно разглеждане на жалбата.

226 В това отношение Общият съд смята, че ищцата не излага достатъчно точно обхвата на своето твърдение за нарушение. Обикновеното запитване не е достатъчно, за да обясни поради какви причини тя смята, че омбудсманът не е независим от Парламента.

227 Съгласно единственото достатъчно точно твърдение на ищцата, което се отнася до споразумението за сътрудничество, омбудсманът не разполагал с необходимата независимост поради подкрепата, с която се ползвал при изпълнението на служебните си задължения от страна на правната служба на Парламента по силата на въпросното споразумение.

228 Действително член 8 от споразумението за сътрудничество предвижда възможността за сътрудничество в правната област между омбудсмана и Парламента. Ищцата обаче не представя улика, че омбудсманът се е възползвал от тази възможност в случая. По-специално тя не посочва никакъв признак, че при изпълнението на служебните си задължения по разследване омбудсманът се е ползвал от подкрепа от страна на правната служба на Парламента. Следователно твърдението за нарушение, че омбудсманът не имал необходимата независимост поради въпросното споразумение, следва да се отхвърли като неоснователно.

229 На второ място, ищцата смята, че недобросъвестността на омбудсмана и желанието на последния да защити Парламента произтичат както от писмото от 1 октомври 2008 г., така и от това от 10 март 2010 г., в които се цитира точка 2.5 от решението от 22 октомври 2007 г., с изключение на погрешния пасаж, съгласно който Парламентът вече е посочил в своето становище, че списъкът с подходящите кандидати, в който е указано, че ищцата е на разположение, е предоставен на други институции.

230 Както следва да се припомни в това отношение, омбудсманът погрешно е посочил в решението от 22 октомври 2007 г. как от становището на Парламента е видно, че списъкът с подходящите кандидати, в който е включено името на ищцата, е бил предоставен на други институции (вж. т. 102 по-горе). Същевременно пропуските в писмата от 1 октомври 2008 г. и от 10 март 2010 г., които посочва ищцата, не са скрити пропуски, тъй като в цитата пропускът е заменен с многоточие. Накрая, в двете писма омбудсманът припомня съдържанието на своята преценка, възпроизведена в точка 2.5 от решението от 22 октомври 2007 г., доколкото тя е свързана с проверката, а не със становището на Парламента. Предвид тези обстоятелства пропуските, които ищцата посочва, не доказват недобросъвестност или пристрастност от страна на омбудсмана.

231 На трето място, според ищцата фактът, че омбудсманът така и не е изискал от Парламента да представи доказателство, че списъкът с подходящите кандидати, в който фигурира нейното име, е бил предоставен на разположение на другите институции на Съюза, а се е задоволил с „обединителния“ документ от 14 май 2007 г., говори за субективност и тайно споразумение. При все това фактът, че омбудсманът не е осъществил правилно своето разследване по отношение на доказателството за предаване на посочения списък на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза (вж. т. 103 и сл. по-горе), сам по себе си не говори за субективност или за тайно споразумение между Парламента и омбудсмана. Всъщност ищцата не доказва умисъл в това нарушение. Тази преценка е валидна и за нарушението, извършено от омбудсмана поради липсата на доказателство, че този списък е предоставен на другите ГД в Парламента.

232 На четвърто място, на основанията, изложени в точки 168 и 179 по-горе, омбудсманът не е допуснал грешка, като не е публикувал поправка на решението от 22 октомври 2007 г. и като се е позовал на поверителността на някои представени от Парламента документи. Следователно тези обстоятелства не могат да бъдат посочвани като доказателство за пристрастност на омбудсмана или за тайно споразумение с Парламента.

233 На пето място, ищцата твърди, че недобросъвестността на омбудсмана се доказва от факта, че той пренебрегва нейните запитвания, тези на г-жа P. и тези на г-н W., и започва ново разследване едва три години по-късно. Не може обаче да се приеме, че омбудсманът е пренебрегвал посочените запитвания, тъй като въз основа на тях той е започнал разследване по собствена инициатива. Освен това, дори и да се приеме, че това разследване не е било започнато в разумен срок, това съображение не е достатъчно, за да докаже недобросъвестност от страна на омбудсмана.

234 На шесто място, ищцата смята, че на омбудсмана е било известно, че решението му да започне ново разследване през юли 2010 г., е обречено на неуспех, тъй като е знаел, че Парламентът е унищожил всички данни във връзка с нейното досие през март 2010 г. Така според нея новото разследване представлявала само опит да се прикрие груба небрежност, допусната при провеждането на първото разследване, и доказвала явната пристрастност на омбудсмана в полза на Парламента.

235 Тези твърдения за нарушение са лишени от основание. Всъщност поради изложените в точка 206 и сл. по-горе основания ищцата не доказва нито че омбудсманът е знаел, че Парламентът ще унищожи цялото ѝ досие, нито че разследването по собствена инициатива на омбудсмана е било обречено на неуспех. Следователно тези обстоятелства не позволяват да се констатира умисъл за прикриване на груба небрежност или да се докаже пристрастност от страна на омбудсмана по отношение на Парламента.

236 На седмо място, ищцата смята, че омбудсманът е действал недобросъвестно и се е опитал да прикрие собствената си грешка, като в решението от 31 март 2011 г. е заключил, че няма случай на лошо администриране, доверявайки се на твърденията на Парламента и отказвайки

да потърси информация по собствена инициатива от другите институции и органи. В това отношение според Общия съд в случая фактът, че омбудсманът погрешно се е доверил на твърдения на Парламента, не доказва надлежно наличието на недобросъвестност от страна на омбудсмана или желание на последния да прикрие собствената си грешка. Също така фактът, че в случая той отказва да продължи разследването по собствена инициатива след отказа на ищцата да сътрудничи на това разследване (вж. т. 153 и сл. по-горе), не съставлява доказателство за недобросъвестност на омбудсмана или за прикриване от негова страна на някаква грешка.

237 На осмо място, според ищцата фактът, че една седмица преди решението от 22 октомври 2007 г. е получила писмо, с което ѝ се съобщават условията за унищожаване на данните, свързани с нейното досие за кандидатстване, дава основание да се смята, че Парламентът е бил запознат с това решение преди нея. Общият съд смята, че подобни спекулации не позволяват да се установи наличие на тайно споразумение между Парламента и омбудсмана.

238 На девето място, ищцата твърди, че омбудсманът е действал непоследователно, като, от една страна, приел с незабавно действие EPSO да използва списъка с подходящите кандидати, в който фигурира името на ищцата, в своята база данни, и от друга страна, отказал публикуването на този списък в Официален вестник, на основание че правилото за публикуване не следва да се прилага с обратно действие. В това отношение Общият съд смята, че ищцата не е обяснила в достатъчна степен защо смята, че този подход е непоследователен. Освен това и във всички случаи, дори ако такъв подход се окаже непоследователен, това не е достатъчно, за да се докаже наличие на тайно споразумение между Парламента и омбудсмана.

239 На десето място, ищцата повтаря своите твърдения за нарушение във връзка със срока на валидност на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, а именно, от една страна, че [омбудсманът] е поздравил Парламента за продължаването на валидността на този списък, без да отчете липсата на отговор от негова страна на искането ѝ за продължаване, и от друга страна, че омбудсманът не разследвал твърдяната дискриминация между положението на ищцата и това на другите успешно издържали конкурса EUR/A/151/98 лица, за да стигне от тях до извода за недобросъвестност или пристрастност на омбудсмана. По отношение на тези твърдения за нарушение е важно да се припомни, че на основанията, изложени в точка 125 и сл. по-горе, ищцата погрешно твърди, че Парламентът не ѝ е отговорил. Освен това, що се отнася до дискриминацията, допуснатата грешка (вж. т. 197 и сл. по-горе) не е достатъчна, за да се установи недобросъвестност или пристрастност на омбудсмана.

240 На единадесето място, ищцата смята за крайно подозрително това, че омбудсманът не представя писмото си до Парламента от 24 май 2007 г. и отговора на Парламента от 31 май 2007 г., свързани с продължаването на срока на валидност на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, в който е включено нейното име. Доколкото тези документи са представени от омбудсмана в дупликата, посоченото твърдение за нарушение става безпредметно.

241 Освен според ищцата фактът, че в решението от 31 март 2011 г. омбудсманът изопачава смисъла на писмото на Парламента от 6 юни 2007 г., като твърди, че последният го е уведомил за решението за продължаване на срока на валидност на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, говори за недобросъвестност на омбудсмана и за наличието на тайно споразумение между него и Парламента.

242 В това отношение следва да се отбележи, че в писмото от 6 юни 2007 г. представителят на Парламента посочва, че писмото на ищцата от 15 май 2007 г., с което тя иска продължаване на валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, му е предадено за отговор и той го е разгледал много внимателно. Освен това представителят на Парламента уведомява ищцата, че по искане на омбудсмана и в очакване на резултата от прегледа на

досието от последния, генералният секретар на Парламента е поискал от своите служби „започване на процедурата по продължаване [на валидността] на [посочения списък с подходящи кандидати] до 31 август 2007 г.“.

243 Освен това, в решението от 31 март 2011 г. омбудсманът посочва следното:

„Що се отнася до въпроса дали Парламентът е трябвало да отговори изрично на писмото на жалбоподателката от 15 май 2007 г., следва да се припомни, че в това писмо жалбоподателката иска от Парламента да продължи валидността на въпросния списък с резерви. Според омбудсмана е очевидно, че добрата администрация изисква от Парламента да отговори на това писмо. Задълбоченият преглед на изложените в [жалбата] обстоятелства обаче показва, че такъв отговор е изпратен. С писмо от 6 юни 2007 г. Парламентът уведомява жалбоподателката, че въз основа на искане на омбудсмана е решил да продължи валидността на посочения списък с подходящите кандидати до 31 август 2007 г. На 8 юни 2007 г. жалбоподателката изпраща копие от това писмо на омбудсмана. Следователно по отношение на този аспект от делото не може да се установи никакъв случай на лошо администриране“.

244 От предходното е очевидно, че писмото на Парламента от 6 юни 2007 г. представлява отговор на писмото от 15 май 2007 г. По-нататък следва да се отбележи, че в това писмо ищцата е уведомена за започването на процедурата по продължаване на валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 до 31 август 2007 г. След като тази инициатива идва от генералния секретар на Парламента, предполага съгласието на последния за такова продължаване и е съобщена на ищцата, последната би трябвало да разбере, че валидността на посочения списък ще бъде продължена до 31 август 2007 г. Следователно това писмо не е показател за недобросъвестност на омбудсмана или за наличие на тайно споразумение между него и Парламента.

245 На дванадесето място, според ищцата фактът, че на 1 юли 2008 г., тоест скоро след като тя на 6 май 2008 г. сезира френското председателство на Съвета със своите оплаквания срещу омбудсмана, последният отговаря на нейните писма от 19 октомври 2007 г. и от 24 януари 2008 г., говори за тайно споразумение между омбудсмана и Парламента, към който посоченото френско председателство било отправило запитване. Това твърдение за нарушение е лишено от основание. Всъщност в съдебното заседание ищцата потвърждава, че този факт не е доказателство за наличието на такова тайно споразумение. Освен това отговорът на омбудсмана на писмата на ищцата малко след отправяне на запитване към Парламента, което ищцата квалифицира само като вероятно, не говори за тайно споразумение между омбудсмана и Парламента.

246 Следователно различните изтъкнати от ищцата обстоятелства,, взети поотделно или заедно, не могат да установят недобросъвестност, пристрастност или субективност от страна на омбудсмана. Също така различните представени от ищцата доводи, взети поотделно или заедно, не могат да установят наличието на тайно споразумение между омбудсмана и Парламента.

247 Доколкото ищцата твърди злоупотреба с власт, уместно е да се припомни, че понятието за злоупотреба с власт има точен обхват в правото на Съюза и визира положение, при което административен орган използва правомощията си за цел, различна от тази, с оглед на която са му поверени. Решението е опорочено поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и съвпадащи доказателства изглежда, че е било взето, за да постигне различни от изложените в него цели (решения от 25 юни 1997 г., Италия/Комисия, C-285/94, Rec, EU:C:1997:313, т. 52 и 12 април 2013 г., Du Pont de Nemours (France) и др./Комисия, T-31/07, EU:T:2013:167, т. 334).

248 Никой от доводите, изтъкнати по-горе от ищцата, не позволява да се установи, въз основа на обективни, относими и съвпадащи доказателства, че омбудсманът е приел своите решения, за да прикрие незаконосъобразните действия, които бил извършил, нито действията, които бил извършил Парламентът при използването на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98.

249 Следователно третото изтъкнато от ищцата основание трябва да се отхвърли в неговата цялост.

4. По незаконосъобразните действия, извършени поради нарушения на принципите за полагане на грижа и на „добра администрация“, на разумния срок, нарушения на членове 14 и 17 от Кодекса за добро поведение и на член 41 от Хартата на основните права

а) Въведение

250 В рамките на четвъртото основание ищцата твърди, че при разглежданите в случая разследвания омбудсманът нарушил принципа за полагане на грижа, принципа на добра администрация и принципа на разумния срок, членове 14 и 17 от Кодекса за добро поведение и член 41 от Хартата на основните права.

251 Твърденията на ищцата в рамките на настоящото основание за небрежност на омбудсмана във въпросните разследвания, за прикриване на неговите грешки и за липса на разследване на твърдяната поверителност, се застъпват с изтъкнатите в рамките на първите три основания. Ето защо следва да се препрати към преценката на тези твърдения за нарушения, извършена при разглеждането на тези основания.

б) По разумния срок

252 Що се отнася до твърдяното нарушение на разумния срок, следва да се припомни, че по силата на член 41 от Хартата на основните права всеки има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок. Освен това Общият съд е постановил, че когато продължителността на производство не е определена в разпоредба на правото на Съюза, „разумният“ характер на срока, в който институцията приема съответния акт, трябва да се преценява в зависимост от всички обстоятелства по делото, и по-специално от значимостта на спора за заинтересованата страна, от сложността на делото и от поведението на присъстващите страни. В този смисъл разумният характер на срока не може да се определи чрез посочване на точен максимален срок, определен абстрактно, а трябва да се преценява във всеки конкретен случай в зависимост от обстоятелствата по делото (вж. решение от 16 септември 2013 г., De Nicola/ЕИБ, T-264/11 P, СбПС, EU:T:2013:461, т. 49 и цитираната съдебна практика).

253 В случая ищцата смята, че омбудсманът е нарушил задължението си да разгледа делото в разумен срок, от една страна, като е изчакал близо три години след решението от 22 октомври 2007 г., за да признае, че са необходими още някои пояснения, и от друга страна, като са му били необходими повече от четири години, за да приключи окончателно преписката. Освен това тя упреква омбудсмана, че е отговарял на различни писма в неразумен срок.

254 Предвид тези твърдения за нарушения следва да се разграничи, от една страна, периодът от приемането на решението от 22 октомври 2007 г. до началото на разследването по собствена инициатива на омбудсмана на 29 юни 2010 г., през който ищцата няколкократно се обръща към него (наричан по-нататък „първият период“), и от друга страна, периодът от началото на разследването по собствена инициатива на омбудсмана на 29 юни 2010 г. до приемането на решението от 31 март 2011 г., което приключва това разследване (наричан по-нататък „вторият

период“). Всъщност преценката за спазване на разумен срок от омбудсмана трябва да се прави не с оглед на основателността на мотивите, изтъкнати от страните в различни актове, а в зависимост от начина, по който са протекли процедурите, довели до тяхното приемане.

255 Така първият период не е свързан с процедура в тесния смисъл на понятието, а с обръщения от ищцата към омбудсмана, който е трябвало да им отговаря в разумен срок. За сметка на това вторият период е конкретно свързан с процедура по разследване, довела до решение.

256 Що се отнася до първия период, на 24 януари 2008 г. ищцата отправя искане за подновяване на разследването, тъй като омбудсманът не отговорил и не отчел в решението от 22 октомври 2007 г. обстоятелствата, съдържащи се в нейното писмо от 19 октомври 2007 г. На 1 юли 2008 г. омбудсманът отговаря на тези писма, като отхвърля искането за подновяване на разследването. Така омбудсманът отговаря съответно осем и пет месеца след изпращането на писмата от ищцата, без да е изтъкнал някакво конкретно обстоятелство, което да обоснове тези срокове за отговор. Както омбудсманът признава, тези срокове са неразумни. Всъщност при липса на други обстоятелства даденият в случая отговор, с който се отхвърля искането за подновяване на разследването, не обосновава изтичането на подобен срок.

257 На 14 юли 2008 г. ищцата иска от омбудсмана да ѝ предостави определени документи, свързани с осигурената публичност на включването на нейното име в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98. На 21 юли 2008 г. омбудсманът отговаря на това писмо. Срокът за този отговор е разумен.

258 На 1 август 2008 г. ищцата изпраща до омбудсмана писмо в отговор на неговото писмо от 21 юли 2008 г. На 1 октомври 2008 г. омбудсманът отговаря на това писмо. Срокът за този отговор е разумен.

259 На 8 октомври 2008 г. ищцата отговаря на писмото на омбудсмана от 1 октомври 2008 г. В края на писмото на ищцата се съдържа следната част от изречение: „забранявам Ви да ми пишете повече“. Предвид съдържанието на това писмо омбудсманът не може да бъде упрекнат, че не му е отговорил.

260 Що се отнася до отговорите на писмата на г-жа P., ищцата не може да се позовава на евентуален неразумен срок на тези отговори, тъй като тя не е адресат на въпросните отговори.

261 Що се отнася до втория период, не може да се приеме, че срокът между 29 юни 2010 г., датата, на която започва разследването по собствена инициатива на омбудсмана, и 31 март 2011 г., датата, на която е прието решението, приключващо това разследване, е неразумен, тъй като между двете дати е изминала по-малко от година.

262 Доколкото ищцата упреква омбудсмана, че едва на 3 май 2007 г. ѝ е предал коментарите на Парламента, които е получил на 20 март 2007 г., омбудсманът с основание отбелязва, че в писмото си от 3 май 2007 г. той не се ограничава само с това да предаде становището на Парламента. Той също така уведомява ищцата за решението си да започне разследване, което предполага анализ. Следователно този срок не е неразумен.

в) По спазването на Кодекса за добри практики

263 Доколкото ищцата твърди нарушение на членове 14 и 17 от Кодекса за добри практики, следва да се отбележи, че този кодекс не е нормативен текст, а резолюция на Парламента, която внася изменения в проект, представен му от омбудсмана, и която приканва Комисията да представи законодателно предложение в това отношение (вж. решение от 11 май 2010 г., PC-Ware

Information Technologies/Комисия, T-121/08, Сб., EU:T:2010:183, т. 90 и цитираната съдебна практика). Освен това омбудсманът посочва във въведението към този кодекс, че същият не е правно обвързващ инструмент.

264 Така, като приема Кодекса за добри практики, омбудсманът не е имал за цел да постанови правни норми, предоставящи права на частноправните субекти. Следователно тяхното неспазване не е достатъчно, за да се констатира достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти, така че да може да се ангажира отговорността на Съюза. Разпоредбите на посочения кодекс могат да ангажират отговорността на Съюза само доколкото представляват израз на основното право на добра администрация, утвърдено с член 41 от Хартата на основните права.

265 Доколкото ищцата упреква омбудсмана, че често е оставял писмата ѝ без отговор или потвърждение за получаване в продължение на месеци и оттук, че е нарушил членове 14 и 17 от Кодекса за добри практики, Общият съд смята, че посоченото твърдение за нарушение следва да се отхвърли, тъй като не е достатъчно точно. Всъщност ищцата не уточнява за кои писма не е получила потвърждение за получаване или отговор. Освен това, що се отнася до установеното с член 14 от Кодекса за добри практики правило, съгласно което в отговор на всяко писмо или жалба до някоя институция се изпраща потвърждение за получаване в срок от две седмици, Общият съд отбелязва, че се касае за обикновено формално правило, което не е изрично предвидено в член 41 от Хартата на основните права. Следователно неспазването на това правило не може да съставлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти, така че да може да се ангажира отговорността на Съюза.

266 Доколкото ищцата се позовава на правилото, установено с член 17 от Кодекса за добри практики, съгласно който служителят гарантира, че решението по всяка точка от жалбата до съответната институция ще се вземе в рамките на разумния срок, без забавяне и в никакъв случай не по-късно от два месеца от датата на получаването на жалбата, Общият съд счита, че двумесечният срок не е императивен. Спазването на разумен срок при разглеждане на жалба, утвърдено с Хартата на основните права, следва да се преценява с оглед на обстоятелствата по случая. Спазването на принципа на разумния срок обаче вече бе анализирано в точка 252 и сл. по-горе.

267 Поради предходните мотиви доводите на ищцата, основани на членове 14 и 17 от Кодекса за добри практики, следва да се отхвърлят.

г) По липсата на достъп до преписката

268 Доколкото ищцата твърди, че „поведението на омбудсмана в целия ход на процедурата също е нарушение на член 41 от Хартата на основните права […] поради […] липсата на достъп до преписката, липсата на прозрачност“, Общият съд смята, че ищцата не уточнява надлежно своето твърдение за нарушение. Тя не излага по какъв начин в случая омбудсманът е нарушил задълженията за достъп до преписката и за прозрачност. Следователно това твърдение за нарушение трябва да бъде отхвърлено.

д) Заключение

269 Предвид предходното, освен твърденията за нарушения, които се застъпват с твърденията, представени в предходните основания, само неразумният срок за отговор на писмата, посочен в точка 256 по-горе, съставлява неправомерно деяние. Тъй като ищцата има право исканията ѝ да

бъдат разглеждани в разумен срок, неспазването на този срок е достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти, и може да ангажира отговорността на Съюза.

Г– *По вредата и причинно-следствената връзка*

а) Предварителни съображения

270 Ищцата твърди, че е претърпяла както имуществена, така и неимуществена вреда поради допуснатите от омбудсмана нарушения.

271 Що се отнася до имуществената вреда, ищцата по същество изтъква, че поради допуснатите от омбудсмана нарушения е изгубила сериозна възможност да бъде назначена като длъжностно лице. Ето защо тя иска заплащане на „възнагражденията“, считано от юни 2005 г. до 31 март 2026 г., тоест от датата на включване на името ѝ в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 до обичайната възраст за пенсиониране, като в това се включват пенсионните права или най-малкото част от тази сума, за да се отчете загубата на възможност. Ищцата смята, че за да оцени загубата на възможност, Общият съд би могъл да приложи коефициент, представляващ загубата на възможност за назначаване, като отчете по-специално факта, че тя е била единствената кандидатка, останала в посочения списък с подходящите кандидати. Ищцата оценява тази вреда за минало време на 559 382,13 EUR. За бъдещето тя приканва Общия съд да осъди омбудсмана да ѝ заплаща месечно, считано от м. май 2011 г. до м. март 2026 г., нетните суми или най-малкото част от тези суми, съответстващи на заплатите, установени за длъжностните лица от функционална група AD, започващи от степен AD 9, стъпка 2, втора година, като се има предвид нормална кариера на длъжностно лице от същата степен, както и съответни вноски в пенсионната схема в полза на ищцата, а също така и вноските в схемата за здравно осигуряване.

272 Що се отнася до неимуществената вреда, ищцата смята, че е претърпяла такава вреда вследствие на ожесточението на Парламента срещу нея и на явната небрежност на омбудсмана, чиято задача е да защитава правата на гражданите. Тя смята, че започнатата пред омбудсмана процедура се е оказала загуба на време, енергия и пари. Освен това тя посочва, че е изгубила всякакво доверие в този орган, създаден с Договора за да оказва съдействие, поради поведението му, което ѝ причинило неимуществена вреда. Само извинения не можели да поправят психологическото увреждане, причинено от тези нарушения, а разследването по собствена инициатива на омбудсмана изобщо не довело до поправяне на грешките, допуснати в решението от 22 октомври 2007 г. Така ищцата оценява неимуществената вреда ex aequo et bono на 50 000 EUR. Омбудсманът оспорва всички представени от ищцата доводи.

273 За да се преценят тези различни доводи, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика отговорността на Съюза може да бъде ангажирана само когато ищцата наистина е претърпяла действителна и сигурна вреда (решения от 27 януари 1982 г., De Franceschi/Съвет и Комисия, 51/81, EU:C:1982:20, т. 9 и от 16 януари 1996 г., Candiotte/Съвет, T-108/94, Rec, EU:T:1996:5, т. 54).

274 Ищцата следва да представи доказателства пред съда на Съюза за наличието и размера на тази вреда (вж. в този смисъл решения от 21 май 1976 г., Roquette frères/Комисия, 26/74, Rec, EU:C:1976:69, стр. 677, т. 22—24, от 9 януари 1996 г., Koelman/Комисия, T-575/93, Rec, EU:T:1996:1, т. 97 и от 28 април 1998 г., Dorsch Consult/Съвет и Комисия, T-184/95, Rec, EU:T:1998:74, т. 60). Освен това Съдът е постановил, че иск за обезщетение не може да бъде отхвърлен, когато, независимо от наличието на неяснота по отношение на точната ѝ стойност, вредата е безспорна и може да бъде финансово оценена (вж. в този смисъл решение Agraz и др./Комисия, т. 68 по-горе, EU:C:2006:708, т. 42).

275 Накрая, Общият съд е постановил, че в контекста на иск за обезщетение се приема, че е налице причинно-следствена връзка, когато съществува достатъчно пряка връзка на причина и следствие между поведението, в което се упреква институцията, и посочените вреди, която връзка ищецът трябва да докаже. Така поведението, в което се упреква институцията, трябва да е основната причина за вредата (вж. решение от 18 декември 2009 г., Arizmendi и др./Съвет и Комисия, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 и T-484/04, Сб., EU:T:2009:530, т. 85 и цитираната съдебна практика).

б) По имуществената вреда и причинно-следствената връзка между тази вреда и допуснатите от омбудсмана нередности

276 Първо, следва да се отхвърли искането на ищцата Съюзът да бъде осъден да я обезщети за допуснатите от омбудсмана нередности, доколкото посоченото искане е за изплащане на цялото възнаграждение, което ищцата би получила, ако бе назначена от юни 2005 г., дата на включването на името ѝ в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, до обичайната възраст за пенсиониране, включително пенсионните права.

277 Всъщност включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 не ѝ дава право да бъде назначена. Правото на преценка, което имат институциите при назначаването на успешно издържали конкурси лица, изключва подобно право. Следователно вредата, претърпяна поради нарушение, свързано с включването на името на лице в списък с подходящите кандидати от конкурс, не може да съответства на пропусната полза, произтичаща от загубата на това право (вж. в този смисъл решение от 21 февруари 2008 г., Комисия/Girardot, C-348/06 P, Сб., EU:C:2008:107, т. 65).

278 Следователно не може да се приеме, че допуснатите от омбудсмана нередности са довели до вреда, равностойна на вредата, която би претърпяло лице, което има право да бъде назначено.

279 По-нататък, що се отнася до загубата на възможност за назначаване, изтъкната от ищцата, Общият съд смята, че за разлика от твърдяното от омбудсмана, това искане не е недопустимо поради недостатъчна точност.

280 Всъщност, макар Съдът да е признал, че е много трудно, ако не и невъзможно да се дефинира метод, който позволява с точност да се определи количествено възможността за назначаване на длъжност в дадена институция и следователно да се оцени вредата, причинена от загубата на тази възможност (решение Комисия/Girardot, т. 277 по-горе, EU:C:2008:107, т. 60), от това той не стига до извода, че искане за обезщетение за загуба на възможност следва да се отхвърля служебно като недопустимо или неоснователно. В конкретния случай ищцата е посочила метод за достатъчно точно изчисляване на загубата на възможност. Всъщност, като се позовава на съдебната практика по дело Girardot, тя иска да бъде приложен коефициент върху стойността на възнаграждението, което щеше да получи, ако бе назначена, считано от юни 2005 г., в степен AD 8, стъпка 4, до 2026 г., като се отчита нормална кариера на длъжностно лице от същата степен, както и съответни вноски в пенсионната схема в полза на ищцата, а също и вноските в схемата за здравно осигуряване, и като се има предвид, че тя е била единствената останала кандидатка в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98.

281 Същевременно искането на ищцата за обезщетяване на загубата на възможност за назначаване следва да се отхвърли, тъй като няма достатъчно пряка връзка между посочената вреда и допуснатите от омбудсмана нередности.

282 Всъщност изопачаването от омбудсмана на съдържанието на становището на Парламента в неговото решение от 22 октомври 2006 г. (вж. т. 102 по-горе) не предполага, че ищцата е изгубила възможност да бъде назначена. Дори омбудсманът да бе установил, че в становището

си Парламентът не е посочил, че списъкът с подходящите кандидати, в който фигурира името на ищцата, е бил предоставен на други институции, органи, служби и агенции на Съюза, от това не би последвала нито констатация на омбудсмана, че този списък не е бил предаден на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза, нито че ищцата е загубила възможност да бъде назначена.

283 Що се отнася до нарушенията от страна на омбудсмана на неговото задължение да полага дължима грижа, следва да се установи, че основната причина за евентуална загуба на възможност за назначаване на ищцата би била в действията на Парламента, а не в тези на омбудсмана. Всъщност само ако Парламентът, от една страна, не е уведомил своите ГД и другите институции, органи, служби и агенции на Съюза за включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 и от друга страна, не е включил името на ищцата в посочения списък за същия срок като този, през който са били включени имената на останалите успешно издържали този конкурс лица, ищцата евентуално е изгубила възможност да бъде назначена.

284 Ако омбудсманът бе установил, че Парламентът не е изпълнил задължението си за добра администрация, като не е уведомил своевременно своите ГД и другите институции, органи, служби и агенции на Съюза за включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 и не е оставил името ѝ в списъка с подходящите кандидати за същия срок като този, през който са били включени имената на останалите успешно издържали този конкурс лица, то омбудсманът е трябвало да си сътрудничи с Парламента за постигане на споразумение, с което да се преустановят случаите на лошо администриране и да се удовлетвори ищцата. Когато не е възможно постигане на споразумение или то не доведе до резултат, омбудсманът може да отправи критичен коментар или да състави доклад, съдържащ проект на препоръки, който може да доведе до специален доклад с препоръки (вж. член 3, параграфи 5—7 от Решение 94/262 и членове 6—8 от разпоредбите за прилагане).

285 Както признава ищцата, никоя от тези мерки, приети от омбудсмана по отношение на Парламента, не е правнообвързваща. Фактът, че сътрудничеството води до споразумение, зависи както от омбудсмана, така и от Парламента. Тъй като мерките, които омбудсманът може да приеме по отношение на Парламента, нямат задължително действие, не може да се счита, че те са основната причина за вредата, изразяваща се в загуба на възможност за назначаване на ищцата (вж. в този смисъл и по аналогия решение Arizmendi и др./Съвет и Комисия, т. 275 по-горе, EU:T:2009:530, т. 93).

286 Последната преценка не се опровергава от довода на ищцата, че Парламентът винаги е следвал препоръките на омбудсмана, а отказ би могъл да послужи като основание за иск за обезщетение срещу Парламента. Всъщност ищцата не доказва своето твърдение относно следването на посочените препоръки. Нещо повече, дори това да бе доказано, то не би създало достатъчно пряка причинно-следствена връзка между извършените от омбудсмана незаконосъобразни действия и загубата на възможност за назначаване на ищцата. Освен това фактът, че отказът на Парламента да следва тези препоръки, може да послужи като основание за иск за обезщетение, не ги прави обвързващи.

287 Накрая, що се отнася до неспазването на разумния срок от омбудсмана (вж. т. 252 и сл. по-горе), следва да се установи, че късните му отговори на някои писма на ищцата не могат да бъдат основната причина за загубата на възможност за назначаването ѝ. Всъщност не е налице достатъчно пряка причинно-следствена връзка между закъснението в изпращането на посочените отговори и загубата на възможност за назначаване на ищцата. Не може да се предполага, че отговор, изпратен в разумен срок, би имал различно съдържание и би бил благоприятен за нея.

в) По неимуществената вреда и причинно-следствената връзка между тази вреда и извършените от омбудсмана незаконосъобразни действия

288 Първо, следва да се отбележи, че твърдяното ожесточение на Парламента спрямо ищцата не съставлява незаконосъобразност, извършена от омбудсмана, така че на това основание не може да се предостави никакво обезщетение за неимуществена вреда в настоящото дело, което е свързано единствено с отговорността на Съюза вследствие на поведението на омбудсмана.

289 Освен това твърдението на ищцата, че поради извършените от омбудсмана незаконосъобразни действия тя е „загубила пари“, спада към имуществената вреда. Същевременно трябва да се констатира, че това твърдение е твърде неясно, за да може да се определи дали посочената вреда е действителна и сигурна, така че то не е относимо за решението на настоящия спор.

290 По-нататък, доколкото ищцата смята, че извършените от омбудсмана незаконосъобразни действия са създали чувство за загуба на време и енергия и са причинили загуба на доверие в този орган, следва да се отбележи, че със сигурност изопачаването на съдържанието на становището на Парламента и неположената от него дължима грижа в задълженията му да провери решението от 22 октомври 2007 г. неизбежно са засегнали доверието на ищцата в този орган, създаден за борба със случаите на лошо администриране от страна на институциите на Съюза. Също така, в контекста на разследването по собствена инициатива на омбудсмана фактът, че той не е положил дължимата грижа в своите задължения да провери наличието на дискриминация във връзка със срока на включване на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98, в сравнение със срока на имената на другите успешно издържали конкурса лица, по необходимост е засегнал доверието ѝ в службата на омбудсмана. Неразумният срок за изпращане на отговор на някои писма на ищцата, с които тя иска възобновяване на разследването, на основание че решението от 22 октомври 2007 г. е опорочено от грешка, засилва тази загуба на доверие. Освен това посочените грешки неизбежно са породили у ищцата чувството, че е изгубила време и енергия, като е съобщавала на омбудсмана за случая на лошо администриране от страна на Парламента, що се отнася до включването на името ѝ в посочения списък.

291 Някои от предприетите от омбудсмана действия намаляват вредата, причинена от извършените от него незаконосъобразни действия. Така погрешното възпроизвеждане на становището на Парламента в решението от 22 октомври 2007 г. е поправено от омбудсмана на 29 юни 2010 г. (вж. т. 166 по-горе). Омбудсманът поднася своите извинения за късните отговорите си и за своите грешки. Накрая омбудсманът започва ново разследване по собствена инициатива.

292 Същевременно предприетите от омбудсмана действия, посочени в точка 291 по-горе, в случая не са достатъчни, за да компенсират изцяло неимуществената вреда, претърпяна вследствие на извършените незаконосъобразни действия. Всъщност омбудсманът започва разследването по собствена инициатива много след като ищцата съобщава за грешки в решението от 22 октомври 2007 г. и едва след намесата на член на Парламента. По-специално, що се отнася до изопачаването на съдържанието на становището на Парламента, допуснато от омбудсмана в това решение, следва да се констатира, че тя посочва това в писмото си от 1 август 2008 г., а омбудсманът първоначално не поправя изопачаването (вж. писмо от 1 октомври 2008 г.). Едва след писмото на г-жа P. от 1 юни 2010 г. и повече от година и половина след като ищцата е посочила въпросното изопачаване в писмото си от 29 юни 2010 г., омбудсманът признава тази грешка и я поправя. При тези обстоятелства извиненията на омбудсмана и поправянето на грешката не позволяват да се компенсира изцяло неимуществената вреда, претърпяна от ищцата и причинена от това изопачаване. Освен това разследването по собствена инициатива на омбудсмана не е позволило да се поправи изцяло неимуществената вреда, причинена от неположената от него дължима грижа при разследванията, проведени по жалбата, доколкото той не е довел до успешен край това разследване по въпроса за предаването на ГД в Парламента и на другите институции, органи, служби и агенции на Съюза на списъка с

подходящите кандидати, в който фигурира името на ищцата. Фактът, че ищцата се е противопоставила на това разследване по собствена инициатива, не поставя под въпрос загубата на доверие у нея, причинена от непроведеното надлежно разследване на омбудсмана по повод нейната жалба. Напротив, тя се е противопоставила на разследването по собствена инициатива на омбудсмана, тъй като е загубила това доверие. Накрая, извиненията на омбудсмана не позволяват да се поправи изцяло неимуществената вреда, свързана със загубата на доверие на ищцата, причинена от неположената от омбудсмана дължима грижа в разследването по жалбата, що се отнася до въпроса за срока на включване на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 и този на имената на другите успешно издържали конкурса лица в посочения списък.

293 Извършените от омбудсмана незаконосъобразни действия са основната причина и за загубата на доверие на ищцата в институцията на омбудсмана и за усещането, че жалбата е била загуба на време и на енергия. Следователно налице е причинно-следствена връзка между описаните незаконосъобразни действия и твърдяната неимуществена вреда по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 275 по-горе.

294 Накрая, размерът на неимуществената вреда, претърпяна от ищцата поради извършените от омбудсмана незаконосъобразни действия, с оглед на обстоятелствата по случая следва да се определи ex aequo et bono на 7 000 EUR.

III – *По искането за извършване на процесуално-организационни действия и действия по събиране на доказателства, както и по представянето на нови твърдения за нарушения*

A– *По исканията, изложени в репликата*

295 Както е изложено в точка 46 и сл. по-горе, ищцата моли Общия съд да разпореди някои процесуално-организационни действия и действия по събиране на доказателства.

296 Първо, що се отнася до искането за представяне на документите, съдържащи се в преписката от проучването, следва да се отбележи, че ищцата ги представя пред Общия съд вследствие на достъпа, който е получила до тях по дело F-9/12 (вж. писмата на ищцата от 25 април и 6 юни 2012 г.). Председателят на първи състав приема тези документи да бъдат включени в преписката, при условие че се прецени тяхната допустимост и относимост (вж. решения от 23 май 2012 г. и от 19 юни 2012 г.).

297 Общият съд смята, че представянето на тези документи е допустимо и е относимо за решаването на настоящия спор (вж. т. 94 и сл. по-горе). Следователно, както признава ищцата в писмото си от 25 април 2012 г., искането за извършване на процесуално-организационни действия, отправено в репликата, е станало безпредметно. Само частта от „обединителния“ документ от 14 май 2007 г., чиято поверителност не е отменена, продължава да бъде предмет на искане за процесуално-организационно действие. В това отношение, независимо от основателността на запазването на някои откъси от този документ като поверителни, Общият съд смята, че решаването на настоящото дело не изисква достъп до целия документ.

298 Второ, искането за представяне на писмата от 24 и 31 май 2007 г. относно продължаването на валидността на списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 също става безпредметно, доколкото тези писма са приложени към дупликата.

299 Трето, що се отнася до искането за явяване на г-н Диамандурос, предишния омбудсман, както и на представителите на омбудсмана и на Парламента, на които е възложена преписката на ищцата (вж. т. 46 по-горе), Общият съд намира, че е достатъчно осведомен от документите, представени в рамките на настоящото дело, за да отговори на различните твърдения за нарушения, представени от ищцата. Следователно тяхното изслушване не е необходимо.

Б– *По исканията, направени след дупликата*

1. Въведение

300 След дупликата, на 25 април, 6 юни, 23 октомври и 19 декември 2012 г., както и на 6 ноември 2013 г. ищцата желае да направи нови доказателствени искания и да изтъкне нови доводи в подкрепа на своята жалба. В някои от тези писма тя също така иска Общият съд да приеме нови процесуално-организационни действия и действия по събиране на доказателства.

301 По-специално в писмата си от 25 април и 6 юни 2012 г. ищцата повдига три нови твърдения за нарушения.

302 Първо, според ищцата фактът, че член на правната служба на Парламента също е бил адресат на писмото, изпратено от Парламента до Съвета на 21 февруари 2006 г., потвърждавал, че Парламентът искал да навреди на ищцата, както тя твърди в жалбата. Според нея фактът, че не са проучени причините, поради които член на въпросната правна служба също е бил адресат на това писмо, попречил да се разкрие истината. Освен това тя посочва, че омбудсманът не е поискал отмяна на поверителността на това писмо.

303 Второ, ищцата счита, че от защитата на Парламента в дело F-9/12 е видно, че нейното досие е било унищожено не през март 2010 г., а през юли 2010 г., тоест след започването на разследването по собствена инициатива на омбудсмана на 29 юни 2010 г. От това тя заключава, че Парламентът умишлено е унищожил нейното досие.

304 Трето, според ищцата е смущаващ фактът, че омбудсманът и Парламентът са заличили списъците с подходящите кандидати от неспециализирани и специализирани конкурси за администратори в „обединителния“ документ от 14 май 2007 г. Според нея понятието „поверителност“ се тълкувало много пристрастно от Парламента, тъй като списъците с подходящите кандидати от конкурсите за различни от френскоезични служители не били заличени. При това тя била убедена, че имало нужда от администратори.

305 В писмото си от 23 октомври 2012 г. ищцата иска от Общия съд в качеството на процесуално-организационни действия и действия по събиране на доказателства да прикани Парламента да представи своето искане до омбудсмана от 30 юни 2011 г., а омбудсманът да представи своя отговор до Парламента от 1 юли 2011 г., заведени в регистрите, относно предаването на документи, с които омбудсманът разполага след своята проверка в Парламента през май 2007 г.

306 На 19 декември 2012 г. ищцата представя нови доказателства в подкрепа на жалбата, получени вследствие на отговорите на Парламента и на Съвета на процесуално-организационни действия, приети от Съда на публичната служба по дело F-9/12. Въз основа на тези доказателства ищцата формулира следните твърдения за нарушения.

307 Първо, ищцата повтаря твърдението си, че нейното досие било унищожено след започването на разследването по собствена инициатива на омбудсмана. Според нея мълчанието на последния по повод на лъжата на Парламента относно унищожаването на досието от конкурса възпрепятствало истината. Освен това тя твърди, че омбудсманът не е проверил незаконосъобразното унищожаване на нейното досие от Парламента.

308 Второ, ищцата упреква омбудсмана, че не е приел, че Парламентът е допуснал лошо администриране, макар последният да не представил нито въпросния списък с подходящите кандидати в неговата редакция от юни 2005 г., нито копие от докладните записки за оповестяването на посочения списък.

309 Трето, ищцата счита, че не е била уведомена за броя на свободните длъжности за администратори с общ профил от степен A 7 между юни 2005 г. и август 2007 г., нито за броя на срочно наетите служители с профил като нейния, назначени през този период в институциите, органите, службите и агенциите на Съюза. Според нея подобна информация би позволила да се докаже, че тя е имала всички възможности да бъде назначена, което едно лоялно разследване на омбудсмана би могло да потвърди. Ето защо тя иска от Общия съд ново процесуално-организационно действие, за да се установи броят на свободните длъжности за администратори с общ профил в Парламента и в Съвета между 2005 г. и август 2007 г., както и броят на срочно наетите или договорно наетите служители с подобен профил, назначени през този период, както и гражданството на назначените лица.

310 В писмото от 19 декември 2012 г. ищцата също така иска нови процесуално-организационни действия, а именно, от една страна, да се прикани Съветът да представи копия от писмата, които тя е изпратила до него на 9 февруари 2006 г. и на 23 януари 2007 г., и от друга страна, да се приканят Съветът и Парламентът да представят копие от електронното писмо, което Съветът чрез г-жа E. изпраща до Парламента през февруари 2006 г. с искане за нейната автобиография и нейната кандидатура, както и всяко евентуално искане от Съвета до Парламента за изпращане на кореспонденция във връзка с нея и с нейната кандидатура.

311 На 6 ноември 2013 г. ищцата отправя искане за явяване на новия омбудсман, г-жа O'Райли, за да научи нейната позиция по повод на допуснатите от нейния предшественик нарушения и да разбере до каква степен тя ги приема или се обявява срещу тях.

2. Съображения

а) По участието на член на правната служба на Парламента

312 Доколкото ищцата твърди, че електронното писмо от 21 февруари 2006 г. е улика, че Парламентът се е противопоставял на нейното назначаване, Общият съд счита, че предвид жалбата, решението от 22 октомври 2007 г. и запознаването на ищцата с електронното писмо от 21 февруари 2006 г. след внасянето на дупликата, това ново твърдение за нарушение е допустимо.

313 За сметка на това фактът, че член на правната служба на Парламента също е бил адресат на електронно писмо, изпратено от длъжностно лице на Парламента на 21 февруари 2006 г., с което автобиографията и кандидатурата на ищцата са предадени на отговорно лице от Съвета, не е улика, че Парламентът е попречил на назначаване на ищцата на каквато и да било позиция. Всъщност този факт не доказва, че Парламентът е можел да има някакво отношение a priori към кандидатурата на ищцата. Адресирането на писмото до член на правната служба може да се обясни с желанието на администрацията да се увери в законосъобразността на процедурите,

като ангажира пряко правната служба на въпросната институция. Това разследване на законосъобразността на прилаганите процедури е част от легитимните задачи на една правна служба.

314 Колкото до становището по уведомлението за предварителен контрол, получено от длъжностното лице за защита на данните в Европейския парламент на 13 март 2008 г., на което се позовава ищцата, то не е относимо в това отношение, доколкото става въпрос за становище, последвало въпросното електронно писмо, а предаването на автобиографията и на кандидатурата на ищцата в правната служба на Парламента могат да бъдат обосновани с оглед на легитимните задачи на тази служба.

315 Накрая, доколкото ищцата отбелязва, че омбудсманът така и не е поискал отмяна на поверителността на този документ, Общият съд счита, че тъй като не посочва по каква причина омбудсманът би трябвало да поиска такава отмяна, тази забележка в случая е ирелевантна.

б) По унищожаването на досието от Парламента

316 Ищцата твърди, че Парламентът съзнателно е унищожил нейното досие след 29 юни 2010 г., датата, на която започва разследването по собствена инициатива на омбудсмана. Тя основава това твърдение на електронните писма от 30 юни и от 1 юли 2011 г., разменени между Парламента и омбудсмана, на приложението към писмената защита в настоящото дело, в което се представя списък на документите, съставляващи преписката на омбудсмана по жалбата, и на факта, че в своята защита по дело F-9/12 Парламентът е посочил, че досието на ищцата е унищожено през юли 2010 г.

317 В това отношение следва да се отбележи, че омбудсманът е представил електронните писма от 30 юни и от 1 юли 2011 г., така че искането за процесуално-организационно действие за тази цел е станало безпредметно.

318 Освен това омбудсманът посочва в настоящото дело, че Парламентът е унищожил досието на ищцата през март 2010 г., тоест преди началото на неговото разследване по собствена инициатива.

319 В своето становище по процесуално-организационните действия по дело F-9/12 Парламентът посочва, че е допуснал грешка при отбелязването на датата на унищожаване на досието на ищцата. Той поправя тази дата и потвърждава, че досието на ищцата е унищожено през март 2010 г.

320 Освен това, за разлика от твърдяното от ищцата, от електронните писма от 30 юни и от 1 юли 2011 г. не е видно на тези дати Парламентът все още да е притежавал досието на ищцата. Обратно, в електронното писмо от 30 юни 2011 г., след като съобщава, че досието на ищцата е унищожено, представителят на Парламента иска копия от документите в преписката на омбудсмана, съответстващи на документите от досието на Парламента, копия от които омбудсманът получил по време на проверката си.

321 Накрая, макар в списъка на документите, съставляващи преписката на омбудсмана по жалбата, позоваването на „Поверителни документи, получени при проверката на досието“ да се появява хронологично между 1 юни и 10 юни 2010 г., този факт не доказва, че Парламентът не е унищожил посочените документи през март 2010 г. Всъщност от докладната записка в досието от 10 юни 2010 г. е видно, че е имало разминаване във времето между получаването на тези документи от омбудсмана след неговата проверка на досиетата в Парламента и тяхното регистриране в преписката на омбудсмана.

322 Предвид горното ищцата не доказва, че досието ѝ е унищожено от Парламента след началото на разследването по собствена инициатива на омбудсмана. Освен това на основанията, изложени в точка 209 и сл. по-горе, омбудсманът не е извършил нарушение, като не е проверил унищожаването на досието на ищцата от Парламента.

в) По свободните длъжности между 2005 г. и 2007 г.

323 За да докаже, че би имала всички възможности да бъде назначена между юни 2005 г. и август 2007 г., ако Парламентът не бе възпрепятствал нейното назначаване, ищцата иска представяне на списъка със свободните длъжности за администратори с общ профил от степен A 7 между юни 2005 г. и август 2007 г. и на броя на срочно наетите служители с профил като нейния, назначени през този период, както и на гражданството на назначените лица.

324 Общият съд счита, че няма основание да бъдат предприемани действия по това искане, след като омбудсманът не е приел, че ищцата няма никаква възможност да бъде назначена. Всъщност, ако омбудсманът бе приел, че ищцата няма никаква възможност да бъде назначена, той не би проверил разпространяването на включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98.

г) По пропуските в „обединителния“ документ от 14 май 2007 г.

325 „Обединителният“ документ от 14 май 2007 г. съдържа информация от Парламента и от другите институции на Съюза. Информацията, която е запазена поверителна в редакцията, предадена от омбудсмана на Общия съд, е определена като такава от Парламента и засяга други институции на Съюза. Обратно на твърдяното от ищцата, пропускането на данни не е нито смущаващо, нито съставлява пристрастно тълкуване на поверителността от страна на Парламента. Всъщност Парламентът не може да разпространява данни на другите институции без тяхното одобрение.

326 Освен това и във всички случаи въпросът дали е имало други свободни длъжности за администратори с френски език, не се изяснява от „обединителния“ документ от 14 май 2007 г., както, изглежда, допуска ищцата. Всъщност този списък посочва лицата, чиито имена фигурират в списъци с подходящите кандидати, но не и дали има свободни длъжности в институциите.

327 Предвид тези обстоятелства твърденията за нарушения, изтъкнати от ищцата по отношение на поверителността на някои части от „обединителния“ документ от 14 май 2007 г., направени в нейните писма от 25 април и от 6 юни 2012 г., следва да се отхвърлят.

д) По непредставянето от Парламента на въпросния списък с подходящите кандидати в неговата редакция от юни 2005 г. и на докладните записки, по силата на които тя престава да фигурира в списъка

328 Що се отнася до твърдението, че списъкът с подходящите кандидати, в който фигурира името на ищцата, изобщо не бил съставян, следва да се отбележи, че в писмото от 19 май 2005 г. генералният секретар на Парламента уведомява ищцата, че нейното име вече фигурира в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98. Освен това самата ищца вече е представила в настоящото производство копие от решението на генералния директор по персонала в Парламента от 17 май 2005 г., в което се констатира, че нейното име фигурира в посочения списък. Следователно надлежно е установено, че Парламентът действително е доказал съществуването на този списък.

329 Що се отнася до твърдението, че омбудсманът пропуснал да констатира случай на лошо администриране от страна на Парламента поради неспособността си да представи копие от докладните записки за оповестяване на списъка с подходящите кандидати, в който фигурира името на ищцата, налага се изводът, че става дума за ново твърдение за нарушение, което не доразвива съществуващо твърдение за нарушение и което не е основано на ново обстоятелство. Следователно това твърдение за нарушение е недопустимо. Доколкото твърдението за нарушение на ищцата следва да се разбира в смисъл, че критикува факта, че не е проверено дали съществуват докладни записки, по силата на които тя престава да фигурира в списъка, следва да се направи препратка към преценката, изложена в точка 97 и сл. по-горе.

е) По искането за представяне на електронното писмо на г-жа Е.

330 Ищцата иска представяне на електронното писмо на г-жа Е., на което Парламентът отговаря на 21 юни 2006 г., с мотива че посоченото електронно писмо съдържа сведения, потвърждаващи непредаването на въпросния списък с подходящите кандидати от Парламента. Тя смята по същество че това електронно писмо евентуално би могло да докаже, че Съветът е научил за нейната кандидатура от самата нея, а не от предаването на посочения списък от Парламента.

331 В това отношение следва да се припомни, че от електронното писмо от 21 февруари 2006 г. е видно, че представител на Парламента предава автобиографията и кандидатурата на ищцата на г-жа Е., представител на Съвета, по нейно искане. Електронното писмо от 21 февруари 2006 г. е част от документите, фигуриращи в „преписките“, подготвени за преглед от омбудсмана (вж. т. 93 по-горе и писмото на ищцата от 6 юни 2012 г.). В решението от 22 октомври 2007 г. омбудсманът посочва, че проверката е потвърдила, че автобиографията на ищцата е изпратена в „службата“, поискала информация за нея, а именно Съветът.

332 Същевременно в настоящото дело е надлежно установено, че омбудсманът не е могъл да докаже твърденията, съдържащи се в решението от 22 октомври 2007 г., че другите институции, органи, служби и агенции на Съюза са били информирани по подходящ начин за включването на името на ищцата в списъка с подходящите кандидати от конкурса EUR/A/151/98 веднага след като това името е включено в същия списък. Електронното писмо от 21 февруари 2006 г. не опровергава това заключение. Следователно представянето на искания документ не е необходимо в настоящия случай.

333 Освен това искането за представяне на писмата от 9 февруари 2006 г. и от 23 януари 2007 г. засяга същия въпрос. Следователно на основанията, изложени в точка 332 по-горе, искането на ищцата следва да се отхвърли.

ж) По искането за явяване на г-жа O’Райли

334 Искането за предприемане на действие за събиране на доказателства, състоящо се в разпореждане на явяването на г-жа O’Райли следва да се отхвърли. Всъщност Общият съд смята, че представените в настоящото дело доказателства са достатъчни, за да прецени основателността на иска на ищцата.

Заключение

335 Въз основа на всички изложени по-горе съображения настоящият иск следва да бъде частично уважен.

336 Всъщност омбудсманът е извършил незаконосъобразни действия както в разследването по жалбата на ищцата, довела до решението от 22 октомври 2007 г., така и в разследването по собствена инициатива, довела до решението от 31 март 2011 г. Тези незаконосъобразни действия, които се състоят в изопачаване на факт, в липса на дължима грижа при някои задължения за разследване и в неспазване на разумния срок, са достатъчно съществени и могат да ангажират отговорността на Съюза. Те не са причинили твърдяната от ищцата имуществена вреда, а неимуществена вреда, която е оценена ex aequo et bono на 7 000 EUR.

337 Искът на ищцата се отхвърля в останалата му част.

По съдебните разноски

338 Съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да разпредели съдебните разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.

339 В конкретния случай и омбудсманът, и ищцата са загубили по едно или няколко от предявените основания. Ето защо ищцата следва да бъде осъдена да заплати половината от направените от нея съдебни разноски и половината от тези на омбудсмана, а последният да бъде осъден да заплати половината от направените от него съдебни разноски и половината от тези на ищцата.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Осъжда Европейския омбудсман да заплати обезщетение от 7 000 EUR на г-жа Claire Staelen.

2) Отхвърля иска в останалата му част.

3) Омбудсманът понася половината от направените от него съдебни разноски и половината от тези на г-жа Staelen.

4) Г-жа Staelen понася половината от направените от нея съдебни разноски и половината от тези на омбудсмана.

Prek Labucka Kreuschitz

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 29 април 2015 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 2

I – По фактите, предхождащи жалбата до омбудсмана 2

II – По жалбата до омбудсмана 3

III – По разследването по собствена инициатива на омбудсмана 4

Производство и искания на страните 7

От правна страна 9

I – По допустимостта 9

II – По същество 10

А – Въведение 10

Б – По съдебната практика в областта на ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза 10

В – По твърдените незаконосъобразни действия 11

1. По незаконосъобразните действия, които представляват нарушения на член 3, параграф 1 от Решение 94/262, членове 5 и 9.2 от разпоредбите за прилагане, на принципа за полагане на грижа и на принципа на добра администрация 12

а) Предварителни бележки 12

б) По незаконосъобразните действия, с които са нарушени член 3, параграф 1 от Решение 94/262, членове 5 и 9.2 от разпоредбите за прилагане, принципа за полагане на грижа и принципа на добра администрация в хода на разследванията относно решението от 22 октомври 2007 г. 14

– Въведение 14

– По наличието на незаконосъобразни действия 14

– Относно наличието на достатъчно съществено нарушение 22

– Заключение 23

в) По незаконосъобразните действия, които представляват нарушения на член 3, параграф 1 от Решение 94/262, членове 5 и 9.2 от разпоредбите за прилагане, на принципа за полагане на грижа и на принципа на добра администрация във връзка с решението от 31 март 2011 г. 24

г) Заключение 26

2. По незаконосъобразните действия, които представляват явни грешки в преценката 26

Въведение 14

По посочването на становището на Парламента в решението от 22 октомври 2007 г. 27

По поправката на решението от 22 октомври 2007 г. 27

По предоставянето на списъка с подходящите кандидати на другите институции . 27

По точка 2.2 от решението от 22 октомври 2007 г. 30

По срока на валидност на списъка с подходящите кандидати 31

По унищожаването на досието на ищцата 33

По отговора на писмото от 15 май 2007 г. 35

По липсата на разследване по противопоставянето на Парламента на нейното назначаване 35

Заключение 24

3. По незаконосъобразното поведение, свързано с липса на безпристрастност, обективност и независимост, както и с недобросъвестност на омбудсмана и злоупотреба с власт 36

4. По незаконосъобразните действия, извършени поради нарушения на принципите за полагане на грижа и на „добра администрация“, на разумния срок, нарушения на членове 14 и 17 от Кодекса за добро поведение и на член 41 от Хартата на основните права 40

а) Въведение 40

б) По разумния срок 40

в) По спазването на Кодекса за добри практики 41

г) По липсата на достъп до преписката 42

д) Заключение 42

Г – По вредата и причинно-следствената връзка 43

а) Предварителни съображения 43

б) По имуществената вреда и причинно-следствената връзка между тази вреда и допуснатите от омбудсмана нередности 44

в) По неимуществената вреда и причинно-следствената връзка между тази вреда и извършените от омбудсмана незаконосъобразни действия 46

III – По искането за извършване на процесуално-организационни действия и действия по събиране на доказателства, както и по представянето на нови твърдения за нарушения 47

А – По исканията, изложени в репликата 47

Б – По исканията, направени след дупликата 48

1. Въведение 48

2. Съображения 49

а) По участието на член на правната служба на Парламента 49

б) По унищожаването на досието от Парламента 50

в) По свободните длъжности между 2005 г. и 2007 г. 51

г) По пропуските в „обединителния“ документ от 14 май 2007 г. 51

д) По непредставянето от Парламента на въпросния списък с подходящите кандидати в неговата редакция от юни 2005 г. и на докладните записки, по силата на които тя престава да фигурира в списъка 51

е) По искането за представяне на електронното писмо на г-жа E. 52

ж) По искането за явяване на г-жа O’Райли 52

Заключение 36

По съдебните разноски 53